

ANUL LXXXI

Nr. 40

2-8

octombrie 1991

BUCUREȘTI

SAIA
DE
LECTURĂ

FiaCăra

SĂPTĂMÎNAL DE OPINIE, POLITIC, SOCIAL ȘI CULTURAL • ÎNFIINȚAT ÎN 1911

Domnul Iliescu

„dansează”
în familie

pag. 8-9

A PATRA MINERIADĂ, O CACEALMA ?

HIENELE DE LA POTOP

pag. 10

„Teroriștii din Decembrie
nu sînt nici pe departe
O ENIGMĂ...”

pag. 4

Cruciadă împotriva emigranților

pag. 6

HOTII DIN CIMITIRE

pag. 10

Întoarcerea eroului necunoscut

pag. 5

Scheletul dinozaurului de la Muzeul Antipa

În iunie 1990 minerii au venit la București și au acționat aici sub patronajul lozincilor: „Iliescu, te iubim!”, „Iliescu, nu uita, Valea Jiului i-a ta!” și „Iliescu, nu uita, Valea Jiului te vrea!”. Anul acesta, lozincă minerilor a fost, clară și precisă, „Jos Iliescu!”. Un 180 de grade care spune, prin el însuși, totul sau aproape totul.

Pentru marșurile lor asupra Bucureștiului minerii au partea lor de vină, dar o parte mică. Principalul vinovat, autorul moral și în foarte mare măsură și material al mineriadelor este dl Ion Iliescu. Cînd cu descinderea din iunie 1990, am fost printre puținii, dacă nu singurul, care, condamnd cele săvîrșite de ei, i-am și apărut pe minerii, aducînd în favoarea lor toate circumstanțele atenuante care se puteau găsi. Cele spuse atunci sînt într-un totu valabile și azi. De fapt, minerii au crezut de fiecare dată că-și apără amărita lor bucată de piine. Și au fost de fiecare dată înșelați.

Sînt deci convins că imensa majoritate a minerilor a venit în septembrie 1991 la București pe cînstite, împinși de lipsuri și nevoi. I-am văzut, obosiți, chinuți, amărîți, n-aveau în ei nimic de fiară, la această condiție. În coborît înconștiența președintelui României, care i-a făcut să creadă că-și pot permite orice fără să pătească nimic. Dar oare este totul cușer? Cei ce i-au mobilizat și dirijat pe minerii n-au avut și altele în minte și în vedere? De ce minerii, care strigau „Jos Iliescu!”, au fost împinși să acționeze împotriva sediului guvernului? Ce s-a convenit la întîlnirea Iliescu - Cosma? Avem oare de-a face cu o Malta la care au fost vinduți minerii? Cu o împăcare a nomenclaturii mineresti cu nomenclatura fesenistă, cu un „pupat Piața Endependenței” pe spinarea minerilor?

În timpul „Mineriadei '91”, ca întotdeauna în momente grele, mulți au oferit probe de lașitate, oportunism, neobrăzare și cinism cit cuprinde. Cînd minerii s-au dus în Dealul Mitropoliei, parlamentarii noștri s-au întrecut în a le explica cum că sistemul nostru democratic (a se vedea scutierii, petardele și grenadele fumigane ș.a.) face ca dl Iliescu să nu poată fi scos de la Cotroceni. Păi, dacă era s-o luăm asifel, exclusiv după preceptele în vigoare în decembrie 1989, nu-i așa că Ceaușescu nu putea fi cîntit din sediul c.c.-ului și nu-i așa că dl Iliescu ar fi fost și acum doar director al Editurii Tehnice? Presa fesenistă și-a făcut din nou numărul; cea mai grea osîndă pentru ea ar fi să pună cineva pe două coloane cele scrise de această presă despre venirea minerilor anul trecut și cele scrise acum. Cit privește Televiziunea, prin prezentarea trunchiată și tendențioasă, a faptelor, printr-o selecție partizană, prin mistificare, denaturare și minciună, s-a dovedit a fi și acum ceea ce a fost mereu după revoluție: o față în casă, bună la toate, a dlui Ion Iliescu.

Ajungem astfel și la președinte. Aici voi spune doar cîteva cuvînte. Mai pe larg, altă dată. A rezultat foarte clar și cu prilejul mineriadei de anul acesta că dl Iliescu este în stare de orice — să arunce țara în război civil, să pună armata să tragă în populație, să treacă totul prin foc și sabie, să vadă în jur ruină, jale și pirjol, numai el să-și păstreze fotoliul prezidențial. De unde vine această incrințare teribilă, această agătare disperată, neîntîlnită nicăieri în lume, de scaunul deșinut? Mulți spun că din groaza imensă că imediat după ce nu va mai fi președinte, va fi tradus în fața justiției, pentru toate relele pe care le-a făcut țării. Nu-i așa. Cînd vede un grăunte de omenie și de rezonabilitate la cineva, românul știe să uite și să ierte. În cazul cînd ar pleca acum, pe bune, dl Iliescu ar scăpa cel mai ieftin. Dacă Ceaușescu făcea așa, demisionînd pur și simplu la un moment dat, era acum în viață. Rămînînd la Cotroceni, agățîndu-se de un scaun care nu mai are astăzi nici o bază de masă, intrucît opțiunile electoratului s-au modificat într-un an și jumătate în mod radical, dl Iliescu face cel mai mare rău țării și lui însuși. Pentru că dl Iliescu nu va convinge niciodată lumea civilizată (și cu bani) că intrarea României în această lume va putea fi făcută de un fost lider comunist, numai pentru că acest lider a avut cu Ceaușescu o dispută asupra celei mai bune căi spre comunism. Între alte enormități debitate în zilele fierbinți ale mineriadei de anul acesta, dl Iliescu a reluat placa veche că nu se retrage din cauză că împotriva lui se ridică în piețe doar cîteva mii de oameni, în timp ce el a fost ales de 16 milioane; cu alte cuvînte, că pentru a-l face să plece de la Cotroceni trebuie să vină și să protesteze în București toți cei 16 milioane care l-au votat. Logică demnă de scheletul dinozaurului de la Muzeul Antipa. Ca și cum atunci cînd a fost răsturnat Ceaușescu, dîndu-i-se dlui Iliescu cale liberă ca să urce în virul piramidei au venit în București să demonstreze 99,97 la sută din electoratul țării, cîți votaseră cu F.D.U.S.-ul! Oare nu-i este limpede dlui Iliescu că dacă ar consulta astăzi electoratul, rezultatul ar fi invers decît în 1990? Acel 180 de grade al minerilor, de care vorbeam la început, tocmai asta arată.

ION D. GOIA ■

MINERIADELE

Mineriada anului 1991 (să sperăm că va fi doar una singură în acest an) s-a terminat. În momentul cînd apare numărul de față al „Flăcării”, cititorii noștri cunosc întîmplările, de la audiovizual ori din presa cotidiană. Atît cit a putut ajunge pînă la ei. Dar și reporterii noștri au fost la fața locului. Și dacă relatările lor nu pot avea statutul unor transmisii în direct, fiindcă au trecut de atunci cîteva zile, cele văzute, auzite, simțite și trăite de ei în mijlocul evenimentelor, printre minerii și bucureștenii care i-au susținut pe ortaci, printre petardele, grenadele și gloanțele (de cauciuc?) trase în contra demonstrațiilor, în fumul usturător al gazelor lacrimogene, sînt, deopotrivă, completări la informația dumneavoastră, piese la dosarul procesului de acum al celor întîmplate, precum și material pentru judecata istoriei — datorate unor martori de primă mînă. Evident, nu e vorba de o cronică detaliată și completă a evenimentelor, de o monografie a lor (se va face, nu ne îndoim, și acest lucru, și nu peste prea mult timp), ci de fragmente colorate, menite să intre, alături de altele, în alcătuirea unui mare vitraliu al „Mineriadei '91”. (I.D.G.).

Fotografie de GIG MOTOIANU ■

TREC MINERII, TREC...

Știrea că minerii din Valea Jiului vor sosi în București pe 25 septembrie la ora prînzului a produs în rîndul bucureștenilor confuzie și neliniște. Acum pe cine vor bate? „Golani” din Piața Universității fuseseră lichidați în iunie '90 la chemarea Președintelui Ion Iliescu. De ce vin acum minerii? — se întrebau cei aproape cincizeci de ziariști care în jurul orei 13 așteptau sosirea primei garnituri cu ortaci în Gara Băneasa. De data aceasta senatorul Gelu Voican Voiculescu nu i-a mai așteptat pe minerii în gară. La ora 13,20 prima garnitură din Valea Jiului oprește la treizeci de metri de stație. Un moment de panică... minerii coboară din vagoane, rămîn cuminți pe peron, iar ziariștii nu știu ce să facă: să-i asalteze cu întrebări sau s-o rupă la fugă (amintirile din 13-15 iunie nu se pot șterge prea ușor!). Ziariștii prind totuși curaj. Șeful trenului declară că sînt cam 2.000 de minerii. Cel din primele rînduri întîmpină pe ziariști cu priviri minioase; „Ne-ați făcut de rîs în toată lumea! Ați scris minciuni”. Nu vor să răspundă la întrebări, sînt precauți, nervoși, obosiți, suportă cu greu pozele fotoreporterilor. Unul din cinci minerii este înarmat cu bîte, rîngi. În fața gării un pluton de polițiști neînarmați asistă timid la dialogul minerii-ziariști. Polițiștii vor asigura „securitatea” coloanei pe traseul Gara Băneasa—Piața Victoriei. Se scan-dează: „Jos presa!”, „Iliescu și Roman / Vrem să între-n subteran!”, „Hoții!” Pe vagoanele trenului sînt scrise cu cretă: „Petre bișnițaru!”, „Jos Guvernul!”, „Minerii, frații voștri”. La ora 13,50 sosește a doua garnitură din Valea Jiului. După cîteva minute de organizare, minerii pornesc spre Palatul Victoria, scandînd: „Muncim, luptăm, pe Cosma-l apărăm!”, Miron Cosma, micul lor Napoleon, merge în coloană, protejat

de ortaci. Este obosit, răgușit, ține în mînă a porta-voce cu care își dirijează oamenii.

Coloana de minerii intră în Piața Victoriei scandînd: „Hoții! Hoții!”, „Demisia”. Minerii se opresc în fața cordonului de jandarmi postat pe aliniamentul spațiului verde. În spatele jandarmilor, ziariștii care încearcă să adreseze întrebări lui Miron Cosma. Liderul minerilor refuză să răspundă, cere forțelor de ordine să-i evacueze pe ziariști. „Noi am venit să discutăm cu primul-ministru! — strigă Miron Cosma în porta-voce și cere premierului Roman să coboare în mijlocul minerilor și să le dea socoteală... Lista cu revendicări nu a fost citită. Minerii se așază pe asfalt și începe așteptarea în fața Guvernului.

Sediul Guvernului — o cetate asediată

Minerii cer apă. Soldații le aduc sticle din clădirea Consiliului de Miniștri. Cîteva sute de bucureșteni se adună în jurul minerilor, dar ortacii rămîn în grup compact, excluzînd posibilitatea unor infiltrații. La ora 15, liderul Miron Cosma cere prin porta-voce să li se comunice răspunsul: Vine sau nu vine Roman să vorbească cu noi? Cîțiva minerii însetați trec de cordonul de jandarmi și ajung pînă la ușa clădirii, așteptînd sticlele cu apă. Încet-încet, minerii cîștigă teren pe spațiul verde. Jandarmii se retrag cite un metru-doi-trei... Irritarea minerilor crește. Nici un răspuns. Încep să se audă primele huiduieli și fluierături. Grupuri de bucureșteni strigă: „Jos Iliescu!”, dar minerii nu susțin convinși această lozincă. Minerii înaintează cu huiduieli și înjurături. Forțele de ordine parcă nici nu există. La ora 15,30 primul val de

minerii atacă sediul Guvernului. St. sparte cu furie geamurile de la parter. Jandarmii s-au retras în stînga, în fața unui cordon de scutieri. Se forțează intrarea cu rîngi și pietre. În scurt timp se răspunde dinăuntru cu gaze lacrimogene și petarde. Minerii se retrag, dar nu se lasă. Au chipurile desfigurate de minie. Al doilea atac este respins la fel. Pornește un bombardament de pietre și rîngi. Și în partea dreaptă a clădirii se forțează intrarea, dar fără succes. Se înregistrează primii răniți din rîndul minerilor și polițiștilor. Piața Victoriei devine un adevărat cîmp de bătălie din fața unei cetăți. Bucureștenii se string în număr de mii. La ora 17, pe strada Paris, apariția scutierilor (care se retrăseseră între timp) generează o adevărată regrupare ar-

mată a ortacilor. Se dizlocă pietre din caldarîm, se aruncă sticle incendiare asupra Guvernului, cei dinăuntru neutralizează focurile cu jeturi de apă. Pe strada Paris scutierii sînt respinși. Marea majoritate a bucurăniilor stau și privesc „bătălia”, strigînd „Jos Iliescu”, „Criminalilor”. În piață domnește confuzia și tensiunea. Comunicatele de la radio nu corespund realității, minerii nu agresează civili. Au loc atacuri frontale repetate asupra Guvernului, dar sînt respinse cu gaze lacrimogene. Se înregistrează răniți și din rîndul civililor. Un ARO al armatei pleacă din piață cu un miner rănit; deși mașina Salvării (cu număr mic) venise imediat pentru ajutor. Suspiciuni...

În jurul orei 19 titlul cu gaze lacrimogene și petarde se intensifică, aerul devine înespirabil, minerii și civili se retrag spre Piața Universității și Piața Romană, sub presiunea scutierilor. La ora 20 piața este degajată. Violentele vor continua însă toată noaptea pe bulevardul Magheru. Cîne a chemat minerii, culege acum furtuna.

PETRE BARBU ■

blestemul democrației originale

**Piața Victoriei :
explozii, atrocități,
lacrimi și sînge**

Miercuri, 25 septembrie, între orele 16—19,15, Piața Victoriei a fost un adevărat teatru de zăpăci. Încă de dimineață, numeroase trupe speciale dotate cu mamele sofisticate fuseseră asate în clădirea Guvernului, urma informațiilor conform cărora mineri urmau să vină în București. La ora 15.40, drept spus la refuzul d-lui Petre Roman de a ieși din clădire la discuție deschisă cu manifestanții, aceștia încearcă să intre, dar sînt împincați cu proiectile cu gaze lacrimogene și cu explozii de petarde. Armele loșe în plin masa de oameni, majoritatea întinși pe peluza în fața clădirii, la vorbă. Studentul bucureștean **Andrei Rumusanu**, care discută cu un grup de mineri la aproximativ 10—50 de metri de clădire, așezat pe iarbă, este lovit mortal în cap, de un proiectil tras din clădire. Moartea lui declanșează furia manifestanților, care au cu asalt sediul Guvernului. Uptă este inegală, armele „defensive” folosite de trupele speciale fac victime. Pe măsuraurgerii timpului, sînt utilizate materiale militare cu efecte din ce în ce mai distructive. Căpătînd la 18.30, gazele lacrimogene schimbă compoziția, devenind foarte toxice. Apar și proiectile incendiare care nu pot fi înșe, asemănătoare napalmului. Hotărîte să degajeze piața, forțele de ordine ies la atac. Sînt folosite trupe de scutieri cu plăci de protecție, măști de gaze, astoane, grenade defensive și petarde. Atrocitățile se succed la repeziciune. Un miner este prins în apropierea pasajului abteran Ștefan cel Mare și aruncat peste parapet, de la o înălțime de 10 metri. Cade și răvine, întins, nu mai mișcă. Un alt miner, mină înșingărată, desarmată, atîrnînd, este urcat în-o salveare. La fel, o femeie, în nesimțire. Mulți dintre demonstranții au capetele bandajate sau pansamente improvizate la ochi. Aerul devine respirabil. Deși mă aflu la aproximativ 200 de metri de clădire, plămîni, gîtul și ochii îmi sînt arși, pielea feței mă ustură. Nu mai pot ține ochii deschiși, oborîbînd pereții din blocul flat în construcție. Oamenii care i-au pierdut cunoștința sînt transportați pe brațe. Trec prin valuri de fum, printre gemete și chemări în ajutor, un adevărat infern.

Regrupați în Piața Universității, demonstranții sînt atacați de puternice unități ale poliției și jandarmeriei, din mai multe părți. Bulevardul Nicolae Bălcescu este teatrul unor lupte rîncene. În fața cartuşelor de înătoare cu alicie de plumb, a grenadelor, petardelor și proiectilelor cu gaze lacrimogene, manifestanții răspund cu pietre, sticle și „cocteiluri MOLOTOV”. Aflate în retragere, trupele polițienesti sparg vitrinele mai multor magazine, în special, ale celor privatizate. Pe la ora 0,30, a adăpostul luminației slabe și a lipsa organelor de ordine, acestea sînt prădate. Majoritatea ofiților sînt constituiți în grupuri restrinse de țigani, sau în cheflii ieșiți de prin restaurante, fără nici o legătură cu demonstrația. Avertizați însă, minierii intervin și îl pun pe uță, apărînd magazinele de al.

**(Noapte și teroare în
Piața Universității**

Miercuri, joi, vineri și sîmbătă, au avut loc ciocniri grele între unitățile polițienesti și manifestanții în perimetrul Pieței Universității. Aceștia din urmă erau constituiți din grupuri numeroase de mineri, la care s-au adăugat civili, locuitori ai Bucureștiului. În scop de apărare au fost ridicate bariade din panouri și garduri metalice, dale de beton, autocamioane, excavatoare și autocompresoare. Atacurile poliției s-au desfășurat mai ales noaptea, pe întuneric, din ce în ce mai violente. Vineri la ora 3 și sîmbătă la ora 4.50 au fost cele mai puternice dintre ele. Liniștea a fost zguduită de zgomotul exploziilor și împușcăturilor, în unericul a fost brăzdat de proiectile incendiare. Toată zona a fost supusă tirului cu gaze la-

crimogene, aerul devenind irrespirabil. Dintre sutele de proiectile dezonate aici și rămase pe pavaj după un asemenea atac, am strîns, în numai cîteva minute, 42 de astfel de „jucării”, de diferite tipuri și calibre. Pichete speciale formate din polițiști, jandarmi și civili (?) înarmați au făcut nenumărate razi în zonele învecinate, legîmînd sau fugînd cetățeni, arestînd zeci de oameni. În cursul atacurilor, unitățile de asalt au produs diverse daune materiale, un exemplu fiind spargerea geamurilor de la intrarea Hotelului Intercontinental și a ornamentelelor corpurilor de iluminat, precum și incendierea unor arbuști din fața Teatrului Național. În astfel de condiții, locatarii imobilelor din zonă numai de li-niște nu au avut parte, fiecare noapte amplificîndu-le sentimentul de teroare. După atacul de sîmbătă dimineața au fost arestați zeci de civili, iar minierii au fost obligați să se urce în autobuze care i-au transportat la gara Băneasa, pentru a părăsi capitala. Deși nemîncați și nedormiți de zile în șir, ex-

șină din care se scoate benzină. Sînt aruncate primele sticle incendiare. Pe clădirea de la intrarea principală în palat, apar trei trăgători. Sînt angajați Unității Speciale de Pază și Protocol, condusă de col. **Dumitru Iliescu**. La început, folosesc petarde dar, pierzîndu-și răbdarea, încep să tragă cu cartușe de vinătoare cu alicie de plumb. Multimea se sperie și se retrage la 150—200 de metri de gardul palatului. Mișcările celor trei trăgători (de elită) sînt profesionale, își permit chiar și gesturi frivole, trag parca în derdere în oameni, care strigă „Teroriști!”. Ora 16: camioane blindate țînesc de după colțul statuii și se reped spre demonstranți. Multimea fuge în panică înspre metrou sau către clădirile Politehnicii. Din spate, se aud răpăitul armelor și explozia petardelor. Camioanele îi urmăresc pe cei care au fugit pe străzi, în timp ce pichete speciale debarcate din mașini îi fugăresc peste deal pe cei care au sărit gardurile, trăgînd asupra lor. O adevărată vinătoare prezidențială a celor care au in-

tinuat împotriva oricărui pieton aflat în zonă. Dintr-o pușcă, de la nici 20 de metri, a pornit proiectilul care l-a înfipt în ceafă d-lui **Emilian Grigore**, doborîndu-l la pămînt, unde nu a mai mișcat. Mașina a oprit lângă el, cîteva polițiști au coborît sprinten și l-au pisat în picioare, umplîndu-l de sînge. După toate aparențele, omul era deja mort, încă înainte de a fi bătut. L-au tirat pînă la mașină,

I-au aruncat în ea și au dispărut. D-na Grigore a privit înmărmurită toate aceste fapte, de pe scările stației de metrou, unde se refugiasă cu copilul în brațe, pentru a-l proteja. Soțul ei nu avea decît 23 de ani. Spuneți-i femeii unde să își plîngă bărbatul, domnilor! Și nu uitați: cine ridică sabia, de sabie va pieri!

PAUL VINICIUS ■

tenuați și triști, mi-au mărturisit că cea mai mare durere a lor este aceea că s-au lăsat mințiți și manipulați de o putere comunistă, gata oricînd să tragă asupra propriului popor, atunci cînd își simte tremurînd scaunul.

drăznit să ceară demisia președintelui, cu nimic mai prejos decît vinătoarea din 21 decembrie '89. Bubuiturile și împușcăturile nu conțeneau vreme de trei sferturi de oră.

**Riscul de a fi pieton,
printre brute**

Cine vă permite, domnilor polițiști, să uciideți și să călcați în picioare oameni?! În numele căreia „ordini” trageți cu arma asupra simplilor pietoni, îi bateți și, după ce îi umpleți de sînge, îi aruncați în mașini, fără ca să le mai poată da cineva de urmă?!

D-na Grigore, mamă a unui copil de nici doi ani, nu și-a mai găsit soțul nici la spital, nici la morgă. Sîmbătă, 28 septembrie a.c., trecea împreună cu el și cu copilul prin dreptul Universității, la plimbare. Nu aveau nici o legătură cu cei aproximativ 50 de inși care, așezați unul lângă altul, blocaseră circulația. Era în jurul orei 19. Ca din senin, au apărut mașinile poliției. Au început, încă de departe, să lanseze proiectile lacrimogene și petarde. Cum cei care blocaseră strada au fugit, acțiunea a con-

Bat clopotele Mitropoliei

Joi

Bat clopotele Mitropoliei. La ora 13,30 în jurul Parlamentului era o mare de oameni. E lăsat să intre înăuntru un grup de mineri conduși de Miron Cosma. La insistențele lor sînt admiși și ziariști.

Un soldat descarcă „din greșeală” arma. Se folosesc din nou gaze lacrimogene. Un miner stringe în brațe un scutier. Sînt tată și fiu. Tensiunea crește, minerii se tem pentru soarta celor intrați înăuntru. Printr-un geam spart se vede holul intensat de scutieri. După două ore de așteptare, un grup de civili sparg ușile. În sală intră peste o sută de oameni. Nu sînt violenți. În reacțiile lor există un soi de curiozitate amestecată cu respect. La microfon vorbesc mineri și bucureșteni. Cer demisia lui Ion Iliescu și înlăturarea din structurile statului a foștilor activiști.

Evoluția minerilor a avut etape distincte. Cînd au sosit în București, aveau doar revendicări economice. Să nu uităm însă că au venit cu bite și topoare. S-a tras asupra lor și atunci au cerut demisia guvernului. Cînd a căzut Roman, au înțeles că nu este exclus ca Ion Iliescu să profite de conjunctură și să propună o guvernare de stînga. Astfel, demonstrația s-a întors împotriva lui Iliescu și a structurilor comuniste. Și au mai înțeles un lucru, faptul că televiziunea este mai degrabă un instrument de diversion și nu de informare. De aceea au cerut demisia lui Răzvan Theodorescu. Din păcate, acest drum al deșteptării s-a produs cu violență.

Vineri

În jurul orei 12 au început să se strîngă în Piața Revoluției participanții la mitingul organizat de cartelul ALFA pentru susținerea revendicărilor minerilor. Am văzut-o și pe doamna Dolna Cornea.

Rep. — Se vorbește în mass-media străină că Ion Iliescu a încercat să folosească protestul minerilor pentru a-l înlătura pe radicalul Roman. Tot el spun că pe parcurs nu a mai putut controla mulțimea, care s-a întors și asupra lui.

Dolna Cornea: — Acest scenariu din punctul de vedere al minerilor mi se pare absurd. Minerii își dau seama că cei de la Putere i-au înșelat și niciodată nu vor mai accepta să meargă alături de Putere. Că se trag niște știri pe dedesubt și mulți încearcă să profite de această tragedie a minerilor,

sînt absolut siguri. Ar putea fi și mina KGB-ului care încearcă să se instaleze aici.

La ora 13,30 coloana de manifestanți a plecat spre Cotroceni, unde trebuia să se unească cu minierii. Un drum obisnuit și doar cîteva strigături noi („La palat, la palat, să-l dăm jos pe emanat”, „Minerii sînt eroi și luptă pentru noi”). Neașteptată a fost sosirea la Cotroceni. Miron Cosma plecase cu o mare parte dintre mineri cu cinci minute înainte de a ajunge cei peste 10.000 de bucureșteni. Ultimele sute de metri demonstranții le-au făcut alergînd, dar era prea tîrziu. Sute de mineri erau în derută. Redau cîteva fragmente de discuții.

„Cosma ne-a vindut lui Iliescu”. „Plecăm, ce să facem? Sîntem pe drum de cinci zile. Nu am dormit deloc pentru că oriunde încercăm să stăm ne fugăreau scutierii. Trebuie să ne spălăm. Sîntem flămînzi. Am primit de la oameni pine, dar nimeni nu ne-a dat un ceai cald”. Aveau rîni la picioare, ochii le erau inflamați de nesomn și gaze lacrimogene. Mulți șovăiau. „Nu plecați, măi băieți. Veți vedea că așa o să ne chinuiească mai rău ca Ceaușescu. O să ne lichideze unul cite unul și ne rămîn copiii pe drumuri”. Bucureștenii îi rugau să rămînă. De Cotroceni se apropia și coloana timigorenilor. Dar grupurile nu s-au mai întîlnit. La 14,45 au început să tragă fără oprire, nu numai peștru a proteja Cotroceniul, ci și pentru a înspăimînta mii de oameni.

La cîteva sute de metri de Cotroceni, în intersecția Apaca și fostul Ștefan Gheorghiu, se aflau o mulțime de demonstranți. Nu erau violenți, nici măcar nu scandau. Erau și foarte mulți trecători în zonă. La ora 15,39, mai multe blindate militare au venit dinspre bulevardul Armata poporului și au aruncat grenade lacrimogene. Cîteva minute mai tîrziu un reprezentant CADA, care se afla în picioare într-un ARO, a văzut coloana de blindate care venea dinspre Cotroceni. A strigat: „Fugiți!” Mii de oameni s-au năpustit spre singurul loc care îi proteja, stația de metrou „Politehnică”. Era o panică îngrozitoare, oamenii încercau să se salveze. La ora 15,59 din blindate, au fost aruncate petarde în interiorul stației de metrou. Nu mai era vorba de restabilirea ordinii, ci de terorism.

AURELIA BORIGA ■

CINE SINT TERORIȘTII?

**TERORIȘTII din Decembrie
NU SINT, nici pe departe,
O ENIGMĂ...**

...Faptele și informațiile ce le avem la îndemână sint suficiente pentru a face cit mai curînd lumină în această controversată problemă. Afîrmînd că nu sîntem în fața unei ENIGME, nu înseamnă că subestimăm efortul pentru descoperirea celor vinovați de faptele grave din acele zile și nopți de confruntare. Două condiții sint indispensabile pentru a facilita aflarea ADEVĂRULUI. Mai întîi, DORINȚA sinceră de a afla cine este vinovat și, în al doilea rînd, CĂRAJUL marturilor — al tuturor marturilor, să spună ce au văzut în realitate. Prima condiție se referă nu numai la cei chemați să cerceteze faptele, ci și la personalități de primă mărime în viața politică și militară a țării. A doua condiție se referă mai întîi la omul de pe stradă, care a surprins evenimentul, reținînd amănunte importante în legătură cu identitatea vinovatului. Ea se referă și la cei apropiați victimei, care pot relata fapte utile și necesare în clarificarea lucrurilor. Această a doua condiție se referă, însă, mai ales la militari — atît de la Ministerul Apărării Naționale, cît și de la Ministerul de Interne — care au participat DIRECT la evenimente și care trebuie să știe că în fața țării au DREPTUL și OBLIGAȚIA să ne spună ce-au văzut, cum s-au desfășurat confruntările, cine le-a ordonat și cine le-a executat...

Cunoscînd metodele folosite pe parcursul anilor pentru ascunderea adevărului și intimidarea marturilor, UN TEXT DE LEGE se cere adoptat de urgență pentru a face posibilă clarificarea acestui CAPITOL major al Revoluției Române. Într-o asemenea reglementare trebuie să se stipuleze că: „Oricine încearcă sau acționează prin amenințări, presiuni fizice, psihice sau de orice altă natură să împiedice DESCOPERIREA adevărului privind crimele comise în timpul Revoluției, va fi cercetat, judecat și condamnat pentru complicitate la acele grave infracțiuni. Faptele comise de militari sau alți angajați ai Ministerului Apărării Naționale și Ministerului de Interne sint și mai grave, deoarece militarii țării au ÎNDATORIREA SACRĂ de a spune ADEVĂRUL și NUMAI ADEVĂRUL — singura cale de slujire cu CORECTITUDINE a Patriei și Poporului“. Se înțelege că NICI UNUL din comandanți nu este ÎN DREPT să dea vreun ORDIN subordonatilor să ASCUNDA ce-au văzut, CE-AU FĂCUT sau CE ȘTIU. Un asemenea ordin este ilegal, iar vinovați nu sint numai cei care-și îngăduie să-l dea, ci și CEI CARE-L EXECUTĂ. Fără îndoială că un loc esențial ocupă — în EFORTUL DE A AFLA ADEVĂRUL despre acele crime abominabile — militarii din sistemul judiciar românesc. Dacă nu vor înțelege că trebuie să acționeze cu adevărat independent — AȘA CUM I-A ÎMPUTERNICIT REVOLUȚIA prin Platforma-Program — ei își vor asuma o grea răspundere nu numai în fața țării, ci și a ISTORIEI. Nimeni și niciodată NU-I VA IERTA că n-au dezvăluit pînă la capăt faptele, în lumina lor adevărată, și că n-au ajutat poporul român să cunoască

CUM S-A SCRIS UNA din PAGINILE TRAGICE ale Revoluției Române.

Și cum am convingerea că — în cazul în care CEI CHEMAȚI să facă CERCEȚAREA își vor face datoria, iar toți martorii vor spune adevărul — DOSARELE privind acele evenimente grave se vor completa și se vor analiza cum se cuvine, iar noi toți ne vom ELIBERA de sub POVARA unei MINCIUNI ÎNGROZITOARE, care planează asupra noastră și asupra unora din paginile Revoluției Române.

Intrucit, după opinia mea, DOSARELE asupra crimelor din Timișoara, Cluj, Brașov și Sibiu au fost alcătuite DEJA cu multă pricepere profesională chiar de către cetățenii din acele localități, eu nu voi adăuga decît unele semne de întrebare, care ar putea stimula CERCEȚAREA JUDICIARĂ. Astfel, ne întrebăm dacă PROBAȚIUNEA include toate victimele din ACEA ZI TRAGICĂ din 17 Decembrie și TOȚI cei care cunosc cite ceva cu privire la modul în care au fost uciși acei luptători — mulți dintre ei foarte tineri — au fost solicitați și STIMULAȚI să depună mărturie. Cităm în aceste pagini numele MARTIRILOR din acea zi EROICĂ care ne-au parvenit nouă. Adăugăm și unele date personale care ar putea ajuta la identificarea lor și la găsirea marturilor: Ion BONTE, născut la 26 decembrie 1967, în comuna Remetea Mare, muncitor la COMTIM; Marinel BURCEA, născut la 8 noiembrie 1968, din Bran, str. Cîntăului nr. 6; Margareta CACEU de 36 de ani, din Timișoara, str. Dimboviței; Dănuț CARPEN, de 29 de ani, din Timișoara, str. Textiliștilor nr. 20; Alexandru CHOROSI, din Timișoara, str. Barișu nr. 8, născut la 25 iulie 1965, muncitor la Industria Lînei; Gheorghe CRUCEANU,

născut la 14 iulie 1968, din Timișoara, str. Hebe 49; Ștefan Alexandru FERKEL-SUTEU, născut la 13 mai 1946, din Timișoara, str. Boemia nr. 11. Au rămas orfani 3 copii: unul de 3, altul de 4 și un al treilea de 9 ani; Antoniu FLORIN, de 20 de ani, student la Mecanică Agricolă, Căminul 2, camera 69; Alexandru GRAMA, născut la 3 septembrie 1961, din comuna Liebling, județul Timiș, a fost împușcat pe scările Catedralei din Timișoara. În fața Catedralei a fost împușcat și Petre HĂTEGANU, de 46 de ani, electrician, domiciliat în Timișoara, str. Lucaci nr. 20; tot în fața Catedralei a fost împușcată Slobodanca EWINGER, născută la 24 mai 1968, domiciliată în Timișoara, str. Cpt. Dămsescu nr. 40; Maria ION, născută la 1 martie 1932, domiciliată în Timișoara, str. Islaz nr. 61; Dumitru JUGĂNARU, născut la 5 martie 1952, domiciliat în Timișoara, str. Plavăț, Bl. 19; Sorinel LEIA, de 21 ani, din Făget — Severin —, muncitor la Solventul, a fost împușcat pe treptele Catedralei din Timișoara; Rodica LUCA, de 16 ani, domiciliată în Timișoara, str. St. Plavăț nr. 113, muncitoare la Cooperativa „Încălțămîntea”; Cristina LUNGU, născută la 14 martie 1987 (deci avînd numai 2 ani), din Arad, str. Miron Costin nr. 6; Ion MIRON, de 58 de ani, pensionar CFR, domiciliat în Timișoara, str. Haga nr. 10; Silviu MOTOHON, de 31 de ani, domiciliat în Timișoara, str. Linistei nr. 2, Bl. 42; Nicolae-Ovidiu MUNTEANU, de 22 de ani, originar din Orăștie, str. Unirii 64, student la Construcții; Gogu OPREA, născut la 1 august 1960, din comuna Garmata, muncitor la Solventul; Dumitru OSMAN, născut la 16 aprilie 1965, din comuna Sadova, județul Dolj; Aurel OTELIȚA, de 34 de ani, din comuna Răchitoasa, județul Bacău; Vasile PĂDURARU, născut la 15 noiembrie 1959, din Botoșani, str. Dobrogeanu Ghiera nr. 4; Andrei-Liviu POEZI, născut la 29 iulie 1969 la Singeorgiu de Mureș; Constantin RADU, de 38 de ani, muncitor la SUGTC; Rudolf Herman SPOREA, născut la 20 mai 1956, domiciliat în Timișoara, str. Copernic nr. 1, Teodora TIHTARU, de 21 de ani; Miroslav TUDOROV, născut la 21 ianuarie 1952, domiciliat în Timișoara, str. București nr. 20; Remus-Marian TALSALA, de 23 de ani, domiciliat în Timișoara, Intrarea Surduc nr. 4; Claudiu-Ion VARCUS, născut la 8 octombrie 1974; Rodica VELES, de 30 de ani, domiciliată în Timișoara, str. Cosminului; Constantin ZABULICA, de 31 de ani, domiciliat în Timișoara, str. Constantin cel Mare, Bl. A 33; Otto-Nicolae ZAMMER, de 55 de ani, din Deta; Nicolae ZORNEK, născut la 13 februarie 1965, domiciliat în Timișoara, str. Cpt. Dămsescu nr. 40. Deci numai în dosarul unei singure zile sint adunate la un loc atîtea victime. Și dacă numele multora din cei martirizați atunci nu era cunoscut de cei din jur, figurile lor s-au reținut cu siguranță. Le-am dat numele pentru a solicita publicarea fotografiilor lor, așa încît martorii să ajute aflarea modului în care au fost asasiinați. Unii dintre ei au trecut și prin spitalul local, așa încît numărul celor care au datoriat să depună mărturie este mai mare. Mai mult, în unele cazuri, ca în cel al lui Nicolae SIMICIN, de 32 de ani, domiciliat în Timișoara, str. Ion Ionescu de la Brad, Bl. 1, scara B, ap. 19, s-a procedat la numerotarea victimelor. Astfel, Nicolae Simicin avea imprimat cu tuș pe mina stîngă nr. 4/1071. Este limpede că cineva a dispus, altcineva a executat o asemenea acțiune și cineva a observat ce se întîmplă. Toate acestea se pot constitui în PISTE importante pentru a dezlega „ENIGMA” din 17 Decembrie 1989 de la Timișoara. Singura întrebare este dacă SE VREA ca toate piste să fie parcurse pentru aflarea ADEVĂRULUI? Și dacă NU, se impune să DEZVALUIM țării numele și funcțiile celor care se OPUN. Numai așa PROBAȚIUNEA se va efectua, DOSARUL se va finaliza iar vinovații vor fi aduși în fața Justiției... Numai așa, CAZURILE de mai sus — cu și cele ale lui Vasile BALMUS, de 25 de ani, din comuna Arbore, județul Suceava; Pavel BALOGH, născut la 2 octombrie 1920, domiciliat în Timișoara, str. Boemia 11; Leontina BANCUI, născută la 3 ianuarie 1950, domiciliată în Timișoara, str. E-levului nr. 3; Francisc BANCIOV, domici-

liat în Timișoara, str. Timișoara nr. 14, muncitor la Industria Lînei — se vor clarifica, iar într-unul dintre episoadele cele mai SINGEROASE ale confruntării de la Timișoara se va face lumină.

Am înțeles că DOSARUL orașului martir de pe Bega cuprinde deja capitole complete cu privire la represiunile singeroase din 16 Decembrie — prima zi a înfruntării tiraniei, ca și cu privire la asasinările din 18, 19, 20, 21 și 22—27 Decembrie 1989...

Și ne întrebăm dacă DOSARELE întocmite cu privire la represiunile singeroase de la Sibiu, Cluj, Brașov, Craiova, Arad, Constanța și din alte orașe au cercetat în mod corespunzător implicarea atît a trupelor Ministerului Apărării Naționale, cît și a celor ale Ministerului de Interne și dacă au STABILIT cum și-au COORDONAT aceste trupe acțiunile. Esențial în aflarea adevărului este să se clarifice CINE ANUME avea misiunea să coordoneze în ansamblu ACTELE DE REPRIMARE. Iar dacă la Procesul de la Sibiu tocmai acest aspect a fost mai puțin urmărit, el a rezultat destul de limpede din ansamblul dezbaterilor...

DOSARELE represiunilor din CAPITALĂ

Dacă la Timișoara, Cluj, Brașov, Sibiu și în alte localități ale țării, cetățenii — văzînd că autoritățile nu acționează în mod corespunzător — au purces la întocmirea DOSARELOR teroriștilor, prin mijloace și posibilități la îndemina oricui. NU același lucru s-a întîmplat în cazul Capitalei. Două motivații majore explică absența unei acțiuni de acest gen. Mai întîi, structura mai puțin omogenă și a țării și a populației. Apoi, prezența în Capitală a celor mai mulți din inițiatori, coordonatori și executanți acțiunilor represiive. Se înțelege că ei n-au făcut nimic în direcția clarificării acelor evenimente, ci, dimpotrivă, în aceea a ÎMPIEDICĂRII descoperirii vinovaților. Îmi stăruie și acum în memorie episoade din procesul lui Andruța Ceaușescu, din care se vedea SINCRONIZAREA declarațiilor unor martori chiar în privința unor comportamente greu de imaginat — ca fiind reale. Pentru că cine ar putea crede că un elev dintr-o școală militară îi dăde peste mină Comandantului școlii pentru a schimba direcția glontului cînd acel comandant era și general-locotenent și mai era și fratele Sefului Statului, încă în funcțiune la 21 Decembrie 1989. Și mai greu de crezut este faptul că elevul care și-a îngăduit o asemenea ÎNCREDIBILĂ acțiune N-A SUPORTAT pe loc consecințele acțiunii sale, mai mult decît TEMERARE.

Sint convins că nu prin NĂSCOCIREA unor fapte, pe care le-am fi dorit adevărate, vom putea alcătui DOSARELE pe care țara și ISTORIA ni le cere, ci, PRIN RELATAREA ADEVĂRULUI PUR SI SIMPLU. Nu prin implicarea celor care AM VREA să fi fost implicați, ci prin DEZVALUIREA faptășilor de ATUNCII, chiar dacă și NOUĂ și LOR nu ne place și NU LE PLACE că au fost efectiv implicați. VOM FACILITA înfăptuirea Justiției. Iar multe din versiunile lansate după Revoluție vizează, fără îndoială, INDEPĂRTAREA noastră de la adevărul din acele zile și nopți dramatice, amestecînd evenimente REALE cu fapte și acțiuni INVENTATE, a căror repetare obsedantă pe cele mai diferite căi creează DERUTA și CONFUZIE, slăbind capacitatea noastră de a DISCERNE și emite JUDECAȚII corecte.

A. REPRESIUNILE din 21—22 DECEMBRIE

Este vorba de faptele săvîrșite înainte de FUGA tiranilor. Evident, cele mai singeroase au fost comise între strada Onoști și intersecția de la Piața Universității, în aceeași zonă în care aveau să aibă loc nelegiuirile din iunie 1990. Asupra acestor fapte, cel puțin TREI DOSARE pot fi încheiate în cel mai scurt timp, printr-o PROBAȚIUNE INDISCUTABILĂ.

Întoarcerea Eroului Necunoscut (I)

● un exil de trei decenii ● știut numai de Dumnezeu ● un parlament care să voteze legea cinstirii eroilor? ● dintre „soldații români ortodocși” ● un orfan alege dintre zece sicrie identice purtat pe umeri de ofițeri — cavaleri ai ordinului „Mihai Viteazul” ● trei zile de pelerinaj ● marș triumfal pe un afet de tun ● un onor ca pentru capetele încoronate ● „În eroul necunoscut, fiecare trebuie să vadă pe fiul, soțul, tatăl sau ruda” ● flacăra nestinsă a candeliei de piatră ● „aici doarme fericit...”

Surghiunit de peste trei decenii la Mărășești, eroul necunoscut se întoarce la București, în Parcul Carol (Libertății), să odihnească în pace acolo unde a fost înhumat încă din 1923, cu toate onorurile militare cuvenite. Despre el, despre Eroul Necunoscut, Ion Antonescu spunea: „Neamul Românesc se întoarce la împlinirea adevăratei lor destin. Azi suntem gata să-l împlinim. Legea. Nu mai cerem nimic, ci dăm totul; Nu mai vrem vorbe, pretindem jertfă (...) Nimic pentru noi, Totul pentru Patrie. Fii cu noi, alături de noi, Erou Necunoscut, Puterea Noastră.”

Zece sicrie de pe zece cimpuri de luptă

Eroul Necunoscut nu are față, sau fața sa poate fi fața oricui: minile nu sînt ale lui, sînt împrumutate de la un soldat oarecare. Știut este numai de Dumnezeu, după cum scrie și pe mormintul soldatului necunoscut american. Frapantă simetrie: în majoritatea țărilor europene, după primul război mondial, un spirit universal al remușcării a făcut să apară un

monument al soldatului necunoscut francez (11 noiembrie 1920), al soldatului necunoscut englez (inaugurat la aceeași dată), al soldatului american (4 octombrie 1921), italian (4 noiembrie 1921), belgian (10 octombrie 1922), german — iar în anii următori și în celelalte state. La 23 august 1920, Parlamentul român a votat „Legea pentru cinstirea eroilor căzuți”, în care se prevedea ridicarea la București a unui monument comemorativ în cinstea eroilor căzuți pe cimpul de luptă, un cenotaf pe care urma să fie depusă „Cartea de Aur”, conținând numele tuturor eroilor. Pînă la urmă, în spiritul tradiției creștine, s-a renunțat la realizarea cenotafului și în anul 1923, de ziua de înălțare, declarată zi a eroilor, s-a hotărît să se înumeze, la București, după un înalt ceremonial, rămășițele pămîntului ale unui soldat necunoscut român. Programul definitiv al ceremoniei este editat de Ministerul de Război de atunci, la 11 mai 1923, într-o broșură specială. Locul înhumării festive fusese stabilit pe terasa din fața Muzeului Militar Național din Parcul Carol. În vederea desemnării eroului

necunoscut, începînd din ziua de 11 mai 1923, se hotărîse să se dezgroape, de pe întreg cimpul de luptă, zece ostași necunoscuți căzuți pe cimpurile de luptă din zece provincii românești și din locurile unde avuseseră loc cele mai fierbinți bătălii: Mărășești, Oituz, Tîrgu-Ocna, Mărăști, Jiu (Rasovița), București (Bălăria), Prahova (muntele Sorica), Dobrogea (Topraisar), Transilvania (Ciucea) și Basarabia.

„Acesta este tatăl meu”

În lucrarea sa, „Soldatul Necunoscut, istoric și cult”, aflată, în prezent, la Muzeul Militar Național, maiorul T. Popa Lisseanu precizează: „Alegerea celor zece soldați care vor fi aduși pentru stabilirea celui care va fi îngropat în monument a fost făcută de delegații Societății „Mormintele Eroilor” dintre soldații îngropați în morminte individuale și anume, dintre „soldații români ortodocși”. Pentru frontul Mărășești — Tîrgu-Ocna, alegerea a fost făcută chiar de directorul societății, mitropolitul Miron Cristea. Deshumarea s-a făcut cu deosebite onoruri militare. Apoi, cei 10 eroi necunoscuți au fost depuși la Biserica Neamului din oraș. Ceremonialul desemnării Eroului Necunoscut a avut loc chiar a doua zi, la 14 mai 1923, orele 15. Alegerea eroului necunoscut trebuia să aibă, după cum stabilise însuși Ministerul de Război, un caracter ritualic precis: cel care hotărâra avea să fie un orfan de război, A. Săndulescu. Ministrul de Război l-a luat de mină pe orfanul de război A. Săndulescu și după ce-a trecut cu el prin fața celor 10 sicrie așezate pe două rînduri, l-a întrebat: „arată-ne pe tatăl tău!” Copilul foarte emoționat, ca, de altfel, întreaga asistență s-a oprit la al patrulea coșciug din primul rînd și a spus: „Acesta este tatăl meu!” Apoi a căzut în genunchi. Celălalte 9 sicrie au fost duse la Cimitirul Eroilor de la Mărășești, unde au fost îngropate cu cele mai deosebite onoruri militare.

Orfanul Amilcar Săndulescu

Amilcar C. Săndulescu, privilegiatul care a avut dreptul de a alege eroul necunoscut, era orfan de război și elev al unui liceu militar din primul

an de studii, cu cea mai mare medie la învățătură și cu o purtare exemplară. Aceste condiții fuseseră fixate de însuși Ministrul de Război, (În alte țări, persoana care desemna eroul necunoscut era o văduvă de război.) Amilcar Săndulescu se născuse la 20 februarie 1911 (în zodia Vărsătorului), în comuna Mădulari din județul Vilcea. Orfan (dinainte de război) de mamă, bătutul și-a pierdut tatăl, învățătorul C. Săndulescu, în timpul confruntărilor din 1916—1918, tatăl său fiind plecat la luptă cu gradul de ofițer. După sfîrșitul războiului, Amilcar a solicitat intrarea la învățătură cu o bursă aprobată de stat și a fost primit la Liceul Militar „Dimitrie A. Sturdza” din Craiova. Cînd a fost pus să desemneze Eroul Necunoscut avea vîrsta de 12 ani și trei luni. Și el a avut un sfîrșit de o tragică stranie. A plecat împreună cu camarazii de școală în concediu de vară, la Sanatoriul militar din Techirghiol, ca răsplătă pentru strălucita situație la învățătură. La mare, Amilcar s-a avîntat prea mult în larg — unde a rămas pentru totdeauna. S-a înecat la 28 iulie 1923, la numai 75 de zile după ce și-a ales tatăl dintre eroii necunoscuți. A fost îngropat la frageda vîrstă de 12 ani și jumătate la cimitirul eroilor din Craiova.

Un tren special, procesiuni extraordinare

Pe data de 15 mai, la orele 7 ale dimineții, un tren special a plecat din Mărășești către Capitală, cu rămășițele pămîntului ale eroului necunoscut. Trenul respectiv era înzestrat cu o dublă platformă (care juca rolul de capelă și adăpostea sicriul), alte două mici platforme destinate transportului coranclor, urmate de vagoanele pentru gărzi de onoare ale drapelelor, clerului și ofițerilor (care luaseră parte la festivități). Pe unde a trecut (și fotografiile de epocă o dovedesc), a fost înțîmpinat de o mare de oameni cu capetele descoperite care se închinau și luau parte la slujbele religioase oficiate pe parcursul drumului. Documente fotografice arată că atît în gara din Rîmnicu-Sărat, cît și la Chitila au fost oficiate slujbe în mijlocul mulțimii. Trenul a ajuns în Gara de Nord în aceeași zi la orele 17, după 10 ore de mers. De aici, sicriul a fost purtat de ofițeri-cavaleri ai ordinului „Mihai Viteazul” și grade inferioare decorate cu Virtutea Militară clasa I. A fost depus apoi pe un afet de tun tras de 8 cai și transportat la Biserica Mihai Viteazul, unde a fost permis pelerinajul zi și noapte — pentru public pînă în dimineața de 17 mai. În ziua de 17 mai (Ziua Eroilor, de Înălțarea Domnului), după oficierea

mormintării Eroului Necunoscut, departe de a fi o zi de doliu, trebuie să fie considerată cea mai înălțătoare serbare națională a țării. Iată, în viziunea aceluiași maior Lisseanu, descrierea unei părți a ceremoniei: „Panglicile au fost ținute de patru generali — cavaleri ai ordinului Mihai Viteazul. La orele 9,20 s-a format cortegiul în ordinea următoare: un escadron din Regimentul de Escortă Regală, două plutoane din compania de clevi, cu muzică. Detasamentul de drapele, corul mitropolitan, înaltul cler, carele cu coroane, afetul pe care era așezat sicriul „Ostașului Necunoscut”. La orele 12,30, cortegiul a intrat în Parcul Carol, în timp ce muzica intona imnul sacru. Cuvîntarea de doliu a fost rostită chiar de Majestatea Sa, Regele Ferdinand I

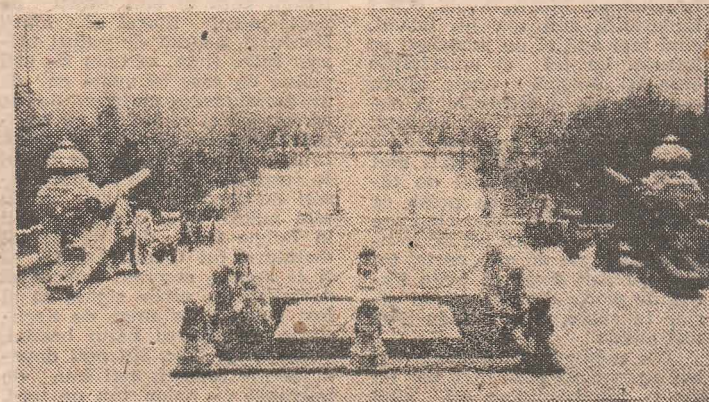

Elevul Amilcar C. Săndulescu și de Primul-Ministru, I.I.C. Brătianu. La coborîrea în mormintă a sicriului soldatului necunoscut. 101 lovituri de tun au anunțat țării acest eveniment. O asemenea onoare era rezervată, înocbste, numai capetelor încoronate.

„Pe oasele lui odihnește pămîntul României întregite”

Delegații tuturor unităților militare din țară au dat onorul, înclinînd drapelele de luptă. După oficierea serviciului religios, sicriul a fost înmormintat în fața Muzeului Militar Național, care atunci se afla chiar în Parcul Carol. Lucrările necesare pentru executarea monumentului (inclusiv lespede și pișania) au fost realizate între 9—12 mai 1923. Valoarea lor s-a ridicat la suma de aproximativ 345.000 de lei. În timp, monumentul a suferit, totuși, niște modificări. În 1924 i s-a adăugat o candelă fier, înlocuită mai tîrziu (la 30 octombrie 1927) cu una din piatră cu flacăra nestinsă. Lespedea de piatră, de formă dreptunghiulară, era înconjurată după modelul epocii brîncovenesti. Avea, ca orna-

Mormintul Eroului Necunoscut, așa cum a fost statornicit la începuturi

unui serviciu religios, sicriul a fost repus pe afetul de tun și cu un impunător cortegiu a pornit spre Parcul Carol.

101 lovituri de tun

Apelul lansat în acele zile de Primăria orașului București conținea următoarele impreslonante pasaje: „În eroul necunoscut, fiecare din noi trebuie să vadă pe fiul, soțul, tatăl sau ruda, care cu nobilul sacrificiu al vieții a contribuit la întregirea neamului. Ceremonia în-

mente, ramuri și flori, dăltuite în piatră și împletite de jur-împrejur. Pe lespede a fost înecrustată următoarea pișanie: „Aici doarme fericit ostașul necunoscut, săvîrșit din viață în jertfa pentru unitatea neamului românesc; pe oasele lui odihnește pămîntul României întregite” (1916—1918).

(Va urma)

MIHAIL GALAȚANU ■
Fotografii de
GIG MOTOIANU ■

Mormintul eroului necunoscut

Tu dormi trudit de-atîta drum,
De-atîta luptă sbuciumată,
Dar viața ta sacrificată
E FLĂCARA care de-acum,
Nu se va stinge niciodată!

În partea de miazăzi a Bucureștilor — acolo unde odată se întindea cîmpia Filaretului, acolo unde s-au proclamat la 1848 principiile redeșteptării României — se află o minunată grădină publică, ce a purtat pînă în anii patruzeci numele de „Parcul Carol”.

Acolo — în anul 1923 — în mijlocul unei naturi luxuriante — a fost adus și înmormintat ostașul cel mai sfînt al neamului românesc — OSTAȘUL NECUNOSCUȚ AL ROMÂNIEI — în amintirea celor 2538 de ofițeri și 239.603 soldați căzuți pe cîmpul de onoare în anii războiului de întregirea neamului românesc.

Acolo, lingă acest mormînt sacru, ne-am recules cei din generația din care fac parte acei ce au răspuns „PREZENT” atunci cînd Patria Murnă ne-a ordonat, la 21 iunie 1941, să-i întregim hotarele.

Acolo, ca fil al acclora care au căzut la Jiu, Olt, București, Turtucaia, Mărăști, Mărășești, Oituz sau ai acclora care au supraviețuit războiului de întregirea neamului, ne-am fortat ca cetățeni și ca soldați credincioși ai acestui neam atîta de încercat de soartă.

Am gîndit tot timpul că și fiii noștri se vor pregăti ca buni români la lumina aceleiași flăcări nestinse a eroismului ro-

mănesc ce ardea la mormintul OSTAȘULUI NECUNOSCUȚ. Dar n-a fost să fie așa. La 22 decembrie 1958 — pentru a-și face un panteon al crimei — secretarul general al partidului comunist român, Gheorghe Gheorghiu-Dej — ordonă evacuarea acestui sfînt simbol al neamului la Mărășești. Evacuarea s-a făcut noaptea, hoțeste, așa cum s-au consumat toate actele comunismului în țara noastră. Și acolo departe de inima țării a rămas pînă acum, cînd noi cei de am dus greul celui de-al doilea război mondial — veteranii de război, ajutați de tînăra noastră armată am luat hotărîrea să aducem acest simbol al neamului acolo unde a fost — în Parcul Carol — pînă la 22 decembrie 1958.

Aducerea se va face într-un cadru solemn în zilele de 24 și 25 octombrie 1991, de ZIUA ARMATEI, iar sicriul cu sfintele oseminte va fi coborît într-o criptă aproape de locul unde s-au aflat pînă la 22 decembrie 1958 cînd a fost luat și dus la Mărășești.

În vederea pregătirii acestui măreț și înălțător act de demnitate națională, în ziua de 26 septembrie 1991 a avut loc la Mărășești deshumarea rămășițelor eroului neamului și depunerea lor în Mausoleul de aici alături de mormîntul generalului Eremia Grigorescu, unde vor rămîne pînă la 24 octombrie a.c. cînd vor fi aduse la București. S-a făcut acest lucru pentru a se putea lua elementele constructive ale mormîntului (placa funerară, stîlpii și crucea)

și aduse la București pentru a fi montate pe locul unde se va afla — pentru viitor — locul acestui sfînt simbol al Patriei.

Ceremonialul s-a bucurat de prezența deosebită a cetățenilor județului Vrancea (copii, militari, locuitori din Mărășești și satele vecine, clevi, profesori și veterani de război). El a fost deschis de o slujbă religioasă, condusă de I.P.S.S. Gherasim, vicar al Sf. Episcopiei a Buzăului, secondat de un sobor de slujitori ai altarului.

Sicriul, învelit în tricolorul patriei și acoperit de buchete de flori și coroane, depuse de copiii Vrancei, a fost purtat pe brațe de militari în termen, veterani de război și clevi de școală pe locul pe care se va afla aproape o lună de zile. S-au ținut scurte cuvîntări de către reprezentantul armatei (col. Malerov C.), și cel al veteranilor de război (col. r.) ing. Popescu Marin). S-au tras salve de foc și a avut loc defilarea companiei de onoare.

Ceremonialul a constituit și o lecție de istorie pentru generația de mine, care numai în felul acesta își poate da seama de mărețea sarcină ce-i revine de a păstra ceea ce înaintașii au zidit cu viața lor.

Pe data de 24 octombrie — într-un cadru solemn sicriul cu sfintele rămășițe pămîntesti ale ostașului necunoscut vor fi pornite într-un cadru festiv spre București — după un exil de aproape 33 de ani.

Col. (r) MARIN POPESCU ■

Cruciada împotriva emigranților

„Où est le Petit Château ?”

Aceasta este prima întrebare pe care emigranții est-europeni, asiatici ori africani, o adresează celor întâlniți în cale când ajung în Bruxelles. Din 1988 încoace visele fericitelor belgiene au început să fie cutrenurate de imaginea sumbră a unui castel din cărămidă roșie ca singele, pe alocuri spuzită de fiera iederei cotropitoare.

Fosta cetate preschimbă în pușcărie și devenită azi centru de primire și cazare provizorie al transfulgilor se numește „Le Petit Château” și, după cum îi arată și numele, se dovedește din ce în ce mai neincăpător pentru marile vise care îi bat cu aripa înșingărată la poartă.

Trecătorilor le este o frică teribilă să treacă pe trotuarul din fața castelului roșu. O mulțime de negri cu ochii flămânzi ca jungla pîndesc pe oricare nou venit, stînd rezemați de zid. Sînt aventurierii Sudului iste-

oriunde. „Mister Cash” îi iese în cale! Dezolați, hoții privesc neputincioși cartea de credit care nu le servește la nimic. Emigranții români cunosc tricul cu moneda de 10 lei care se aseamănă cu moneda germană de o marcă pe care o introduc în automatul care îi servește cu țigări ori băuturi răcoritoare în valoare de o marcă. Moneda Revoluției din Decembrie devine furnizoarea de țigări pentru cei care și-au pierdut speranța în România. Ea le-a dat, în schimb, o monedă „convertibilă”. Oare noi vom mai apuca vremurile cînd 10 lei românești vor valora cît o marcă?

După un raport al poliției judiciare belgiene, 91 la sută din delinvența comisă la Bruxelles se datorează străinilor din afara Pieței Comune. Prinși cu arcanul ori veniți de bună voie, „les métèques” nu sînt găzduiți mai mult de două săptămîni în „Le Petit Château”. Li se întocmește un dosar, pornind de la cererea de azil pe care de re-

trava verde a iederii s-au sfărîmat! Și după ce ai băut cu nesat din nectarul zeilor capitaliști, cît de amar și stătut trebuie să ți se pară paharul cu apă rece, luat pe burta goală, de acasă. Castelul invadat de vampirii care aleargă după fericire, castelul lui Dracula se află în capitala Europei!

Ofensiva împotriva castelului răului

„Le Petit Château”, a început deja să creeze insomnii afurisi miniștrilor și unor oameni politici importanți din opoziție. Antoine Duquesne, liderul Partidului Reformato Liberal a dezlăntit o adevărată cruciadă împotriva emigranților care au avut najvitarea de a crede că Belgia este un mic El Dorado. Pe flamura sfintei cruciade împotriva păgînilor otrăviți de comunism el a înscris cuvintele:

„Belgia nu poate deveni un centru public de asistență socială planetară!”

Doamna Paula D'Hendt, comisarul regal pentru spinoasa problemă a imigrării se zbate dramatic între umanitarism și răceala autorităților.

În Parlamentul regalului belgian, „cavalerii” cruciadei sînt deputații Dedeker, Gol, Drapa, Pivin și Foret. Ei au înaintat un proiect de lege ce urmărește oprirea marelui flux al emigrării și expulzarea în țara de origine a „metecilor” de dată mai recentă sau neintegrati în societate. Candidatul la cetățenia belgiană trebuie, în mod obligatoriu, să cunoască una din cele două limbi oficiale ale statului, franceza sau flamanda (emigranții nu cunosc, adeseori, decît flămînda!), să fie atașat valorilor democrației, toleranței (cine propovăduiește toleranța: cei care îl alungă pe emigranții!), libertății cultelor și egalității sexelor, fiind totodată, gata să-și lepede cetățenia dacă dreptul țării de origine permite acest lucru.

Partidul Reformato Liberal dorește să instaureze o politică mult mai aspră cu străinii, oferind o primă substanțială pentru reîntoarcerea de bună voie în țara de baștină și luptă deschisă împotriva practicii „căsătorilor albe”, bine plătite, care au drept scop final obținerea rivnitei cetățeniei. În vederea evitării fraudei pe bază de amor cu ridicata, partidul din opoziție cere căsătoriei dintre o cetățeană belgiană și un „metec” o durată de minimum 2 ani cu posibilitatea de control din partea statului.

(Pe tren am cunoscut un tînăr din București care urma să se însoare cu o tînără belgiană. La Bruxelles, capitala unde se consumă cea mai multă bere din Europa, am „întrebat” pe doamna Xantipa Nicolae din București, aflată de mai multe luni în vizită la fiica ei, lucru pe care îl face de ani de zile, dacă belgienele se mărită cu străinii. „Vai, dar multe se mărită și cu negri care le fac mulți copii, încît s-a tras și un semnal de alarmă asupra „primejdiei negre” care amenință orașul!” mi-a răspuns dînsa).

Asadar, se vede treaba, opoziția este mai dură cu emigranții decît statul belgian însuși! Făcînd această politică, partidul dorește să cucerească sufragiile populației din ce în ce mai nemulțumită de asaltul emigranților. Tot deputații au mai propus ca judecătoria să aibă dreptul de a decide îndepărtarea temporară ori definitivă a unui delincent care a fost condamnat la o pedeapsă de cel puțin 3 ani pentru comiterea de grave infracțiuni. Liberalii doresc să abroge decretul regal din august 1989 care extindea alocațiile de somai de lungă durată marocanilor, algerienilor, tunisienilor, turcilor.

Din cele 6.000 de cereri de azil politic din primele 6 luni ale acestui an, 1.200 (!) aparțin românilor! Lucru care vorbește de la sine despre tragica bejenie românească. Neputînd deveni o „Belgie a Orientului” așa cum a fost altădată, România dobîndește o tristă celebritate, alături de Albania, prin fuga

cetățenilor ei sătui de fnizerie și comunism.

În 10 august a.c. trei albanezi au fost surprinși în gara din orașul Namur, călătorind agățați ca niște lilieci de osiile și suspensiile de jos ale vagoanelor trenului internațional Milano—Bruxelles. În această poziție vecină cu execuția au stat vreo 8 ore, cu brațele încrucișate peste fiare, asurziți de zgomot și amenințați cu căderea în fiecare clipă. Niște Crisți răstigniți sub tren, după ce au scăpat de „cruciada” poliției italiene din Bari. Acest fapt de extraordinar curaj, de temeritate nebunească, dar care vorbește despre sublimul libertății, nu se bucură aici de prea multă considerație.

„De ce nu faceți a doua revoluție?”

Emigranții români sosiți în Belgia sînt întîmpinați cu un soi de stupoare. Rușii au pierdut în timpul pucului organizat de comuniști cîțiva tineri, românii însă au pierdut în timpul evenimentelor din Decembrie 1989 peste o mie de oameni, în majoritate tineri și foarte tineri. Cu cît au pierdut mai mult, cu atît au cîștigat mai puțin, față de cehi, unguri, polonezi, ruși ori bulgari. „La omul sărac nici boii nu trag!”, sună un cunoscut proverb românesc. Pentru atîta jertfă de sînge, România ar fi meritat în fața Dumnezeului popoarelor să se bucure de cea mai aleasă democrație

și toleranță, de cea mai strălucită constituție, de cel mai incoruptibil stat de drept. Nu a fost să fie așa și străinii nu pot să-și ascundă consternarea. La văicările emigranților despre starea din România, li se răspunde: „De ce nu faceți a doua revoluție? De ce vă irosiți de parte de țara voastră tinerețea și veniți cu miile într-un stat care nu vă poate primi?”

În loc de epilog

Din curiozitate profesională am vizitat imensul Palat de justiție în dimineața zilei de 14 august a.c. Avocații poartă robe ca și judecătorii și se împart în două confrerii: valonă și flamandă. În imensa sală unde stau de vorbă, la mese imense, avocații cu clienții, nu se aud decît șoapte nedeslușite. Cînd am ieșit din Tribunal am auzit vorbindu-se românește. Îm dau lacrimile de emoție, dar cînd aflu despre ce este vorba mă cuprind brusc rușinea. D-na Xantipa Nicolae, o femeie de treabă, caută un avocat bun care să apere pe fiul unui țigan. Țigănușul a fost reținut de organele de poliție belgiene pentru comiterea unor furturi. Tatăl, negricios, asudat și gras, cu burta revărsată indecent peste eura, își apără feciorul. Părăsesc templul dreptății cu un gust amar în gură și mă îndrept din nou spre castelul lui Dracula din capitala Europei.

PAȘCU BALACI ■

Fotografie de BORILIA MARIAN ■

rizat de foame și Estului comunist pe cale de prăbușire, așteptînd, încordați, să treacă peste pragul porții grele înăuntru. Aici ziariștii nu sînt bine văzuți cînd vor să-și bage nasul în treburile emigranților. Dacă înșiși, te poți procopsi chiar cu o bătaie bună pe care ți-o poate administra orice „météque” în schimbul citorva dolari, O.K.? Emigranții sînt necăjiți destul, cînd mai aud și de ziariștii se înfurie. La fel și autoritățile care își declină unele altora corvoada de a răspunde la curioasele întrebări. Sînt, de fapt, ca și Janus cel cu două fețe: pe de o parte, noii veniți sînt fericiți uneori ca dracul de tămîie de contactul cu presa ca niște personalități, bucurîndu-se parcă de nu știu ce soi de imunitate dar, pe de altă parte, tot oaspeții sînt scoși pe ușița lipsită de glorie din dos, cu un picior în spate, neacordîndu-li-se azil politic.

„Les métèques” rătăcesc hai hui pe străzile care li se par un vis și, nu de puține ori, cînd foamea și setea dau ghes fură sau tîlhăresc. Fără succes însă, pentru că „împuțiiții” de capitaliști nu au bani asupra lor, ci numai o carte de credit. Cînd vor bani, se opresc lîngă un soi de seifuri încastrate în zid numite „Mister Cash” introduc în gura lor micul dreptunghi de plastic, formează un număr secret, știut doar de posesorul acestuia și bancnotele curg grămadă.

Cu o asemenea carte de credit belgianul se poate servi

gulă, fiecare emigrant o face în limba sa ori în limba franceză, dacă o cunoaște. Apoi sînt trimiși să lucreze în munci necalificate în comunele care au nevoie. În fiecare zi au obligația de a trece pe la biroul de somai pentru a vedea dacă li s-a găsit ceva de lucru. Iarna, golesc paturile din celulele castelului roșu și sînt cazați pe neprimelnicul litoral al Mării Nordului, asurzit de valuri uriașe. Între timp, cererea de azil politic de care se agată ca de un pai speranța emigrantului se cercetează și se judecă cu compententa necesară. De obicei, 95 la sută din cazuri, aceste cereri se resping. Nu s-au aprobat cereri de acordare de azil politic nici măcar unor români fugiți în Belgia încă de pe timpul dictaturii lui Ceaușescu. Ca să ți se aprobe cererea, trebuie să dovedești cu probe sigure că ai fost prigonit la sînge de Securitate, că ai fost bătut bestial, torturat etc., etc. Nu poți dovedi aceste lucruri, ești bun de imbarcat pe avion (nu pe tren, căci din tren se poate sări iar în raiul occidental!) și trimis pachet în țărișoara de origine. Cei mai mulți emigranți muncesc la negru să mai cîștige un ban, fac recurs, judecata se mai tergiversează, mai trec cîteva luni și poate — între timp — ți se găsește o slujbă. Lucru foarte greu într-o țară care în iulie a.c. avea 428.000 șomeri, adică 11 la sută din populația activă!!!

...Toate visurile mărețe, făurite în cămăruțele castelului roșu ca singele, invadat de o-

Un borfaș care vrea să promoveze din etapa de masă în cea republicană, e, în fond, o conștiință de privatizat care trebuie înțeleasă și orientată. Cei care au apucat să fure destul de la revoluție încoace, fac acum legi și ne explică amănunțit cît de supuși trebuie să fim ca să poată jefui ei mai bine. România e o țară în plină haiducie, numai că o haiducie originală: Guvernul, Parlamentul, administrațiile fură de la săraci ca să dea la bogați. Cine reușește să fure un palat, ajunge președinte. Cine fură voturile prostimii, ajunge partid la putere. Regula unei hoții pentru care merită să te transformi dintr-un amărit de oportunist într-un prefect e să vrei mult

Dar dacă vrei să faci carieră politică, să-ți căpăteiești copiii și să fii adulat de Rodica Becleanu atunci, iubitul meu ghinionist, fă-te șef de partid de opoziție. Dar nu orice fel de opoziție, ci una de consens. Aștia nu capătă nimic de la guvern, întrucît sînt de-ajuns de antrenati ca să-și ia singur portofolii, proprietăți, posturi bine plătite. Sau fă-te ministru demisionar. Ești tot timpul pe prima pagină a ziarelor și, în plus, nimeni nu-ți cere socoteală pentru greșeli, de teamă să nu-ți dai, totuși, demisia. Du-te, mata, la ortopedie de urgență și fură un picior de gips, fură o licență de avocat cu bilet de intrare la Jilava, fură mîntea a trei-patru mî-

MĂI, DRAGĂ HOȚULE,

și, mai ales, să cauți acolo unde știi cu siguranță că vei găsi. Tu, care calci de cîteva nopți redacția noastră ești un amărit care nu pricepi în ce lume ai ajuns. Ești ultimul la împărțea-lă și vii să-l jefuiești pe penultimul.

Dragul nostru timpit, nu la noi trebuie să dai lovitură. Mie mult mai simplu să-ți explic ce n-ai să găsești niciodată în seiful de tablă ale conducerii sau în sertarul biroului meu, decît ce-ai să găsești. Dacă ai nevoie de un fierbător care nu fierbe, o gumă și o cutie de fotografii goală, atunci sparge-mi biroul. Ești, cum s-ar zice, invitatul meu. Pentru disperatul care n-are nici măcar o gumă, cel care o are e bogat.

ȘEFU, SÎNTEM LA „FLACĂRA”. CE ORDONAȚI SĂ GĂSIM ?!

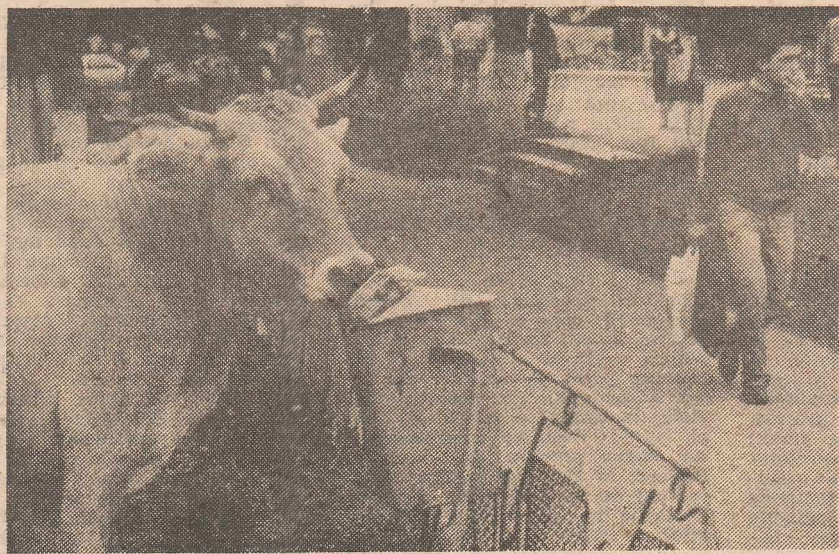

Ioane de fraieri și numește-te P.S.M. Dacă tot te-ai apucat de o treabă, fă-o temeinic: fură-i numele lui Bîrlădeanu, trecutul lui Brucan, insolenta lui Severin, freza înnebunitoare a maiorului Hamza, gradele echipei de la „Actualități”, dacă vrei dosare, du-te la Sergiu Nicolae, dacă-ți trebuie un pin-tec umflat cu nerozii, du-te la Dumitrașcu. Nu ești destul de vanitos. Du-te la Roman. Nu ești suficient de lacom, bate-i ograda lui Adrian Sirbu. Dacă-ți lipsește rușinea, are rezerve mari sfîlnicul de Dan Marțian, dacă îți trebuie amor ezoteric mergi la Voican. Iar dacă ești pur și simplu nebun și cauți adevărul despre cei care te-au adus în situația să nu mai știi pe ce lume trăiești atunci nu veni în redacția noastră noaptea. E periculos. Riști să dai peste un profesionist. Vino ziua și-ți găsim noi un post. Oricum, e plină redacția de oameni care umblă să primească și să nu dea nimic în schimb. Tu, măcar, vii cu dorința sinceră a unei calificări la locul de muncă. Locul tău bandit mic și prost, e lîngă noi. Ai să mori sărac și mințuit, cu un fierbător stricat în sertarul biroului și un capac de borcan plin cu clame deasupra.

Luptăm pentru pace,

TUDOR OCTAVIAN ■

În pas cu vremea

Fotografii de GIG MOTOIANU

Mamaie!

Te-am văzut adeseori Mamaie trudind din greu. Mătura îți era năclăită de scuipații și chiștoacele aruncate peste tot de artiștii festivalului. Și de câte ori nu te-a prins noaptea cu aceeași mătura printre scaunele pline de coji de semințe pe care noi, spectatorii, prinși de entuziasmul festivalului, le-am lăsat fără să ținem seama de tine, Mamaie. Îmi vine să-ți cer scuze și să-ți sărut mîinile crăpate de muncă.

N-ai avut parte niciodată de vreo laudă sau vreo vorbă bună. Te-ai bucurat atunci cînd te lăsa în pace. Și să te ferească Dumnezeu să nu fi găsit orice buleandă uitată de vreo artistă beată de fericire.

Nimeni nu te-a îmbrățișat Mamaie, după cum nimeni niciodată nu s-a gîndit să-ți dea vreun premiu.

Dar de-acuma, gata! A venit și vremea ta. După ce marele premiu, Mamaie, a fost dat carului televiziunii, cred că a venit vremea să primești și tu un premiu.

Măcar un aspirator sau o pereche de mînuși pentru mîinile tale obosele. Te vei urca pe scenă, Mamaie, cu fața machiată de tot ceea ce a importat în ultima vreme firma S.R.L. și-ți vei primi premiul cu demnitatea pe care ți-o pot da mîile de spectacole pe care le-ai pregătit în liniște și uitare. Și nu te vei mai teme pentru pisica ascunsă sub casa scîrilor, pe care ani de zile ai hrănit-o din pachetul tău zilnic. Vei crede că va veni o zi cînd și psicilor tale le vor da organizatorii festivalului un premiu, chiar dacă ei va fi un soarece meloman

prins proaspăt în mrejele concursului. Pentru că de ce să n-o recunoaștem, am ajuns cu ade-vărat, țara tuturor posibilităților.

Fiul tău iubit, Semper Purus.

Și-a făcut amantă din propri-ai fiică

Intr-o maternitate din Brăila a fost adus de curînd pe lume un copilăș, rodul nedorit al unei legături extraconjugale dintre un bărbat de 45 de ani și o fată de 16 ani. Seducătorul tinerei a primit vestea cu o dublă perplexitate: în primul rînd, pentru că amanta l-a pus în fața unui fapt împlinit, fără a-l preveni la timp; în al doilea rînd, pentru că legătura lui extraconjugală (dar nu și extrafamilială, după cum veți vedea) a fost divulgată. Ca să nu mai vorbim că pruncul l-a pus într-o postură paradoxală: de tată și bunică în același timp. Sună ca un test de perspicacitate, nu-i așa? Cred că v-ați dat seama că e vorba de un incest: cei doi amanți sînt tată și fiică și ticăloșenia e cu atît mai cumplită, cu cît vine din partea unui cadru militar, tată a 4 copii. De obicei, asemenea monstruoziități se petrec în familii ce țin de lumea a treia, între indivizi cu malformații psihice sau genetice. De unde însă această pornire la un individ care, prin meserie și funcție, ar fi trebuit să aibă dezvoltat, într-o mai mare măsură decît alții, simțul onoa-

rei, al datoriei și al disciplinei? Și cum a putut să se împlinească atît de cumplit într-o casă cu atîția copii? Cum a putut o fetiță de 15-16 ani să-și ascundă, timp de 9 luni, rușinea și necazul? Arestat imediat, tatăl a declarat cu cinism: „E vina ei (s.n.) că nu mi-a spus că «a rămas». În ziua de azi nu mai e o problemă, aș fi dus-o la chiuretă, aș fi n-am fi ajuns aici”. (Valeria Dorneanu).

O româncă plinge într-o bancă belgiană

Sîmbătă, 10 august a.c., orele 9,30, la banca de credit din comuna Viesal, Belgia. Doamna C. D., ieșită în stradă nu se mai poate stăpîni. Plînsul tăcut dinăuntrul băncii se prefăce acum în hohote puternice. Ce i s-a întîmplat? Auzind că poate să schimbe lei românești în franci belgieni s-a dus bucuroasă la prima bancă întîlnită în cale cu suma de 6.000 lei, 1.000 forinți (pe care i-a cumpărat cu 2.400 lei în România). A crezut că în schimb acestor bani va primi vreo 3-4.000 franci belgieni pentru unele cumpărături.

A înlemnit de surpriză cînd a auzit cursul franc belgian — lei: 0,14 franci belgieni = 1 leu, și 0,43 franci belgieni = 1 forint. Bancherul i-a spus că leul românesc este într-o cădere continuă și nu i-a recomandat schimbul.

Cu un soi de mindrie

Retete

„compensate” (II)

Așa cum am promis în numărul trecut, publicăm acum lista medicamentelor care nu se compensează pe bază de prescripție medicală sau la cerere: Antiseptice și dezinfectante — Cloramina B, Clorhexidin, Dezinfecant cationic 20, Fenosept, Septozol; Antireumatice — Revulsin, Saliform, Esential balsam, Carmol, Frectie galenică Revulsive Adjuvante — Rumeyn A-pireven; Protectoare și kerato-plastice — Bontoderm, Bontogel, Jecolan, Jecozinc, Neopreol, Siloderm P 1, Siloderm P 5; Diverse — Cutaden, Gerovital M 3 loțiune pentru păr, Cremă trofică stimulentă, Cremă trofică pentru masaj relaxant; Varia — Burovin, Galifix, Pancel, Romazulan, Ticiverol.

CURIER JURIDIC

AZI, LEGEA nr. 54 DIN 1 AUGUST 1991
CU PRIVIRE LA SINDICATE (III)

Atribuțiile sindicatelor. Pentru realizarea scopului propus, sindicatele au dreptul să folosească mijloace specifice ca: negocierile, procedurile de soluționare a litigiilor prin mediere sau conciliere, petiția, protestul, mitingul, demonstrația și greva. Sindicatul apără drepturile membrilor săi prin apărători proprii. Consiliile de administrație ale unităților au obligația de-a invita delegații sindicatului la discutarea problemelor de interes profesional, economic, social sau cultural. Pentru apărarea intereselor sociale, sindicatele au dreptul de-a primi informațiile necesare pentru negocierea contractului colectiv de muncă, precum și cele privind folosirea fondurilor destinate îmbunătățirii condițiilor de muncă, protecției muncii și utilităților sociale, asigurărilor și protecției sociale.

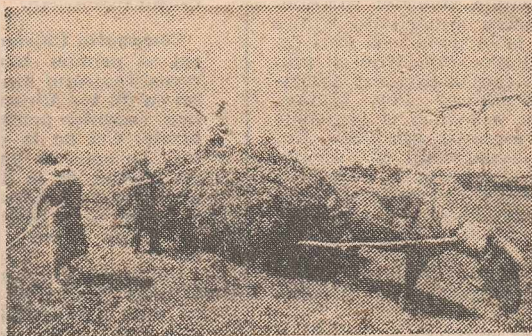
Raporturile sindicatelor cu membrii săi sînt reglementate prin lege și statut. Sindicaliștii au dreptul de-a se retrage oricînd din sindicat, fără obligația motivării cererii. Aceștia nu pot pretinde restituirea cotizațiilor depuse ori a sumelor (bunurilor) donate, dar își păstrează drepturile pe care le-au dobîndit în virtutea calității de membru în unitățile economice create de sindicat. Organele de conducere a sindicatului, personalul propriu de specialitate și administrativ, precum și cel al unităților economico-sociale subordonate vor fi salarizați din fondurile sindicatelor. Membrii organelor de conducere, care lucrează nemijlocit în unitate ca salariați, au dreptul la reducerea programului lunar cu pînă la 5 zile pentru activitățile sindicale. Numărul acestora și durata reducerii se stabilesc prin contractul colectiv de muncă. Personalul salarizat de sindicat beneficiază de dreptul de asigurări sociale de stat.

Dizolvarea sindicatelor. Sindicatele se dizolvă prin hotărîrea adunării membrilor (delegaților) acestora, statutar constituită, luată corespunzător statutului propriu. În cazul dizolvării, patrimoniul sindicatului se împarte conform dispozițiilor din statut sau — în lipsa acestora — potrivit hotărîrii adunării de dizolvare. În termen de 5 zile de la dizolvare, conducătorii sindicatului trebuie să ceară judecătorește de înscriere, să facă mențiunea dizolvării în registrul special. Organizațiile sindicale nu pot fi dizolvate și nu li se poate suspenda activitatea în baza unor acte de dispoziție ale administrației de stat.

Asocierea sindicatelor. Sindicatele au dreptul de a-și constitui structuri proprii pe unitate, ramură, profesie sau teritoriu. Două sau mai multe sindicate din aceeași ramură sau profesie se pot asocia, constituind o federație profesională. Două sau mai multe federații din ramuri diferite pot constitui o confederație sindicală. Organizațiile sindicale se pot afilia la organizații similare internaționale.

CORNELIU OLTEANU

Dar nu-i vina calului...

Fotografie de PAUL AGARICI

Domnule Redactor șef,

În satul Băstăneni, comuna Telega, jud. Prahova, la distribuirea pîinii ce se face în zilele de luni, miercuri și sîmbătă, se petrec lucruri triste datorită gestionării, pe nume OANA. Această gestionară împarte pîinea după bunul plac. După ce introduce în magazin rîde, cunoscutei s.a., și le umple sacosele cu pîine, rămîne aproape jumătate din sat fără pîine. Cum autobuzele ce fac legătura între satul Băstăneni și orașul Cîmpina costă 20 de lei un drum, adică 40 de lei dus-întors, nu îi convine locuitorului nevoiaș să meargă să-și cumpere o pîine de 10 lei.

Cei cărora gestionara le umple sacosele cu zeci de pîini sînt oameni cu stare, care, cu pîinea pe care ar trebui să o mănince omul nevoiaș, își cresc porcii și păsările. Toate acestea se petrec datorită neglijenței conducerii Primăriei comunei Telega, de care aparține și satul Băstăneni. În speranța că prin glasul dvs. cei în drept vor lua măsurile necesare pentru ca și cei nevoiași să poată avea o pîine, primii mulțumirile mele. Eu am constatat cele de mai sus în ziua de 16.09. a.c., cînd întîmplarea a făcut ca să asist la distribuirea pîinii în acest sat, și m-am cutremurat de felul josnic în care este tratat țărănul nostru, care este talpa țării, de acei care se înfruptă din bunurile ce le sînt încredințate spre a le distribui. (Ion Gheorghe, str. Mihai Bravu, nr. 43, Ploiești).

Pagină realizată de ELENA GRECESCU

POȘTA REDACȚIEI

Eugenia Panait — Fetești-Gară, str. Călărași, bl. B 80, sc. B, ap. 3, jud. Ialomița: Este îmbucurător faptul că, în pofida situației dvs., nu sînteți resemnata. În ceea ce ne privește, încercăm să vă ajutăm, luînd legătura cu Ministerul Muncii și Protecției Sociale. Vă sugerăm să fiți atentă în legătură cu medicamentele căci aveți dreptul la rețete compensate.

Ion Costinescu — Craiova, str. Speranței, jud. Dolj: Vă mulțumim pentru aprecieri și pentru faptul că vibrați la fel ca noi.

Dan Săndulescu — București, str. Horbotei nr. 3, bl. M 2, sc. 1, et. 4, ap. 17: Zvonul care circula și ne care ni-l relatați, are, în mod sigur, un simbul de adevăr. Credem că o acțiune comună are șanse de izbîndă. Noi vom expedia scrisoarea pe care ne-ați trimis-o Ministerului Poștelor și Telecomunicațiilor, iar dvs. mergeți în audiență la domnul Anghelescu, director general al Rom Post Telecom.

Ilulian Vărădean — sat Hălăliș com. Săvirșin nr. 11, jud. Arad: Faptele semnalate sînt de competența Procuraturii Generale spre care am îndreptat scrisoarea pe care ne-ați trimis-o.

Gheorghe Pamfile — Huneodara, **Georgeta Ivanov** — Tulcea, **Leonora Zorica** — Constanța, **Vasile Toader** — Vaslui: La telefonul 17 09.56 puteți lua direct legătura cu domnul inginer Cojocaru.

ELENA GRECESCU

Departe-i Europa

Domnule Redactor șef,

Vă rog din suflet să publicați în paginile revistei pe care o conduceți următoarea scrisoare-apel cu speranța că în felul acesta problema mea va găsi o rezolvare.

CĂTRE COMISIA GUVERNAMENTALĂ PRIVIND ABUZURILE ÎN APLICAREA LEGII FONDULUI FUNCİAR

Subsemnatul **Ion Bustan** domiciliat în comuna Vulcan, str. Păcii, nr. 910, jud. Brașov, cu foarte mult respect doresc să vă fac cunoscute nedreptățile care mi-au fost făcute de către Comisia locală de aplicare a Legii Fondului Funciar. Soția mea a depus cerere pentru moștenirea de la bunicii ei, o suprafață de teren arabil, conform Legii F.F., diht-un total de 28 ha. La cererea respectivă nu a primit nici un răspuns.

Eu personal am cerut prin cerere depusă în data de 22.02.91, înregistrată sub nr. 138, să mi

Cursa cu obstacole

Moștenitorii nu se lasă

Se moștenesc case, terenuri agricole, bijuterii de familie, automobile, tablouri, biblioteci și încă foarte multe lucruri, mai mult sau mai puțin valoroase, dar la care moștenitorii țin cu ardere, chiar dacă intrarea în posesiunea lor este, deseori, anevoioasă. Moștenirile devin, nu o dată, sursă de încordare, nasc animozități, învrăjbiri, dau loc la procese.

Moștenirea spirituală româno-maghiară, îmbogățită sau sărăcită pe măsura timpului prin care trece, este învăluită în ceață. Glasul ei firește abia se aude în zgomotul răfuielilor parlamentare și diplomatice. Se astern peste ea tone de zăre și emisiuni audio-vizuale care contribuie la eludarea și îngroparea definitivă a valorilor spirituale create de românii și maghiarii de ieri și de azi, nu numai în domeniul literaturii și artei, „Intelighenția” tehnică, științifică, personalitățile duhovnicești au contribuit la îmbogățirea conviețuirii prin munca lor deosebită necunoscută. În timpurile cele mai nefavorabile, s-a născut o „diplomație populară”, s-au adunat oameni și au luat ființă cluburi și asociații de prietenie care s-au pus în slujba întăririi colaborării și normalizării conviețuirii, atât în România cât și în Ungaria. Oamenii se întâlneau, organizează serbări culturale, aniversări, legind firele rupte în vîltoarea evenimentelor amenințătoare. În luna august, la Satu Mare, a fost dezvelit bustul marelui cărturar maghiar Kőlcsey Ferenc, născut în acest județ acum două sute de ani. La reușita acestui act de mare însemnătate, Clubul prieteniei româno-maghiare din localitate a avut o contribuție hotărâtoare. Îi felicităm pe această cale. Gînduri bune și pentru brașovenii care au chemat la viață, la 1 iunie, Asociația de prietenie româno-maghiară și, concomitent, Fundația „Kronstadt — Brașov” ce și propune scopuri nobile, tipărind și o publicație. Adepții conviețuirii și colaborării, care și-au ales ca președinte pe profesorul Adrian Handrea, s-au organizat luînd exemplu de la inițiativa intelectualilor din orașul unguresc Pécs. Despre organizația similară înființată în străvechilui oraș panon acum trei ani, făcînd primii pași sub privirile securității inaghiare și române, am relatat cititorilor revistei în această vară. În iunie i-am vizitat. Din convorbirile avute am aflat că, timp de trei ani, au informat membrii organizației, care trăiesc în 45 de localități din Ungaria și România, prin scrisori și că, fără a renunța la corespondență în viitor, pregătesc apariția unei publicații. Și s-au ținut de cuvînt. Ieri am primit prin poșta primul număr, datat 1991, septembrie, al ziarului Barátság — Prietenie „Gazeta Asociației de prietenie ungaro-română din Pécs”. Articollul de fond, publicat în două limbi, ne înștiințează: „Gazeta va fi distribuită gratuit, datorită sprijinului mîrinimos al Fundației „Pentru minoritățile etnice și naționale din Ungaria”. Acest prim număr dă știri interesante și relatări mai ample despre întâlnirile cu președintele Ungariei, Göncz Árpád, care a asigurat asociația de tot sprijinul său moral. Scriitorul Pop Simion, ambasadorul nostru la Budapesta, a fost și el oaspetele Casei Lenau unde funcționează asociația din Pécs. Numeroasele întrebări adresate ambasadorului și scriitorului deopotrivă au constituit un eveniment cu larg ecou în emisiunile TV și în presa centrală și locală din Ungaria. Din primul număr, mai menționăm scrisoarea congresmanului american Tom Lantos, adresată, la 20.05.1991, domnului Iglói Zoltán, președintele asociației, scrisoare din care cităm: „Vă urez mult succes în munca depusă pentru împăcarea dintre maghiari și români. Eu consider acest lucru deosebit de important”.

Acum două numere, sub titlul „Moștenire muribundă?”, am împărtășit citeva dintre gîndurile și părerile mele despre moștenirea literară comună româno-maghiară lăsată în paragină, stare favorizată de situația politico-economică în care trăim. Organizațiile oficiale sînt confruntate cu mari greutăți. Literatura, traducerile în limbile română și maghiară au trecut pe planuri mai îndepărtate. Nu mă îndoiesc că situația se va îmbunătăți. Moștenirile acumulate din 1831 încoace nu vor muri. E mult mai sigur că organizațiile de prietenie, eforturile lor vor fi benefice și în acest sens.

25 septembrie 1991.

BALOGH JOZSEF ■

Cioran

Mărturii și anateme

● „Sînt un laș, nu sînt în stare să suport suferința de a fi fericit”. Pentru a-mi da seama cu cine am de-a face, pentru a-l cunoaște cu adevărat, mi-e de-ajuns să văd cum reacționează la această mărturisire a lui Keats. Dacă nu înțelege imediat, este inutil să insist.

● „Sînt surprins că un om atât de remarcabil a putut să moară”, am scris văduvei unui filosof. Nu mi-am dat seama de stupiditatea scrisorii mele decît după ce am expediat-o. Să-i mai fi trimis încă una, ar fi însemnat să risc încă o boacănă. În materie de confidențe, tot ceea ce nu este clișeu frizează necuviința sau aberația.

În românește de Eugenia VASILE ■

...acel DEBUT, mult așteptat, în filmul artistic de lung metraj: tinărul Jon Gostin (de fapt, ION, dar se pare că a survenit o eroare în certificatul de naștere — nu-i nimic, „baftă” să aibă, măcar, cu numele ăsta, de cineast!) scrie scenariul — folosind și citeva idei din proiecta lui Alexandru Papilian sau Fănuș Neagu — și, mai ales, semnează regia filmului „INNEBUNESC ȘI-MI PARE RAU”.

Este primul film, în genul său — realizat după Revolta din Decembrie — care se rupe definitiv de tradiția peliculelor comise pînă la acea dată (și mă refer NU la cele citeva veritabile reușite, ce se pot număra pe degete în ceea ce privește filmul de actualitate — multe, chiar și dintre acestea, ciopîrtite sau scoase de pe piață; mă refer la acel mamut cantitativ de film ilustrativ și plin de pseudo-conflicte impuse de „comanda socială”, la acele sute de pelicule didactic-optimiste și de un îngreșant roz-bombon, la oribilul didacticism cinematografic de

care au fost obligați să dea dovadă cineastii noștri — mulți dintre aceștia din urmă, foarte mulți din păcate!, preferînd balta călduță a oportunistului, baltă în care se simt teribil de bine, chiar și în zilele noastre...!). Este primul film, repet—, CU și DESPRE tineri —, care se ocupă CHIAR de aceștia (la urma urmelor CINE a făcut revoluția română?!), încercînd să îi înțeleagă. El, filmul, a fost produs la Studioul de creație „STAR FILM — 22” (un punct cîștigat, deci, de către directorul acestuia, dl. Sergiu Nicolaescu, care a știut să-l susțină încă „din fașă” — atunci cînd asupra regizorului s-au încercat anumite presiuni, relatate de către subsemnatul, în această revistă, la timpul potrivit). Și tot el, acest film, nu a primit nici un singur premiu la recentul Festival al Filmului pentru Tineret (?) de la Costinești, ceea ce — avînd în vedere nivelul nimicitor de jalnic al majorității peliculelor prezentate și chiar premiate — îl recomandă, cel puțin

ca excepție, de la sine! Să revenim, așadar, la „INNEBUNESC ȘI-MI PARE RAU”:

Îmi pare bine că un tinăr regizor precum Jon (of...!?) Gostin a deschis calea noului film contemporan postrevoluționar, mîzînd NU pe acțiune (care, în mintea unor impotente cinematografe reprezintă nu numai cea mai ușoară, dar și singura cale spre un succes comercial!) — ci pe ceva, chiar și dacă mai greu digerabil pentru spectatorul de rînd, dar înfinit mai valoros pentru formarea acestuia: analiza interioară, tensiunea, „starea” e-roller pe care ni-i propune. Structura subiectului e de o simplitate desăvîrșită, folosind clasicul „triunghi”: un băiat iubește o fată, fata se îndrăgostește de altul, acesta din urmă moare — primii doi încearcă să mai refacă, totuși, o punte... vor reuși?! (se pare că nu — cel puțin în urma celei cutremurătoare secvențe finale, pentru care nu mă pot abține să nu-i spun, de acum profesionistului regizor Gostin: BRAVO! — dar acest lucru nici nu mai contează). Totul se consumă în citeva decoruri interioare, mai puțin în aer liber) dezolante, dar frumoase, estetice, prin autenticitatea lor: veți vedea, oameni buni, în sfîrșit și în filmul românesc de ficțiune, cum arată, într-adevăr, la ora actuală, halele și depozitele unei fabrici de textile, litoralul iarnă, sau încăperile unor tineri care stau în gazdă...!

Lumea pe care o străbat eroii filmului, nu este alta decît cea pe care o trăim acum: speranțele cîștigate în Decembrie încă nu s-au stins, promisiunile auzite tot atunci se lasă încă, din păcate, așteptate, efectul lor întîrzie nepermis de mult. De altfel, lumea asta se reflectă în toate mijloacele mass-media (chiar și în acele părți ale presei ce nu fac parte din cea „anumită”): foștii revoluționari, dacă nu sînt acuzați de-a dreptul, riscă să treacă în uitare; foștii membri ai no-

CUM SĂ UCIZI UN TEATRU

Cînd a fost în Sibiu, dl. Ion Iliescu a dat lui budibașa aprobare pentru teatrul țigănesc. În schimb nu îl interesează deloc soarta teatrului român-german. Poate ne pregătește pentru o viitoare civilizație țigănească.

Constantin Chiriac, actor: Am cerut să primim bani pentru refacerea Teatrului din Sibiu. Am vorbit cu dl. Ion Iliescu și cu Sorin Veliu, consilier pentru probleme culturale. Cei de la contul „Libertatea” au spus că nu au primit nici un telefon de la dl. Iliescu, deși președintele a format în fața mea numărul și a convorbit cu cineva înseamnă că mi-a jucat o cacialma!

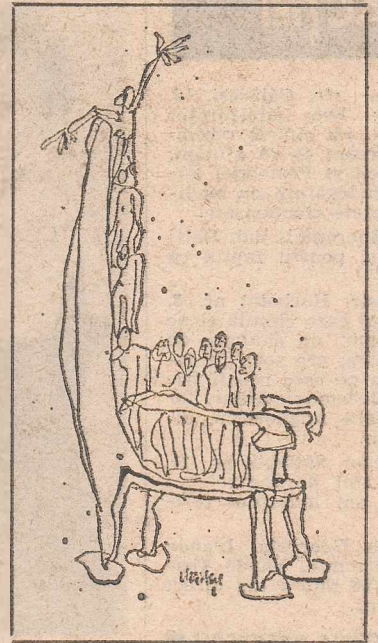
Julian Vișa, directorul Teatrului de Stat Sibiu: În urma protestelor date publicității pe 18 septembrie am fost chemat de urgență la prefectură. Atunci am înțeles că prefectul chiar vrea să facă lumină în această afacere. Și am mai înțeles că adversarul teatrului este subprefectul Romeo Trifu. El a cerut pentru refacerea teatrului 475 000 lei deși teatrul a ars și a pierdut bunuri în valoare de 11 milioane. În plus acest tovarăș își permite să folosească un limbaj demn de orăduirea feudală. A urlat la mine: „Ești mincinos, lipsit de caracter, incompetent și stai pe semnătura mea”. I-am spus că valoarea mea profesională mi-am demonstrat-o din '72, cînd am terminat Institutul de teatru și pînă în prezent. Un subprefect astăzi este, miine nu mai este. Nu am părăsit sedința pentru că m-am gîndit că reprezintă interesele instituției mele. Prefectul mi-a promis pînă luni (23 septembrie) două milioane pentru a termina reparațiile.

Birocrații din Sibiu au sperat că Julian Vișa se va speria de starea dezastruoasă în care se află teatrul și va fugi. Nu au crezut o clipă că el împreună cu trupa de actori vor realiza din aprilie pînă în septembrie patru premiere. La început actorii nu rezistau la antrenamente mai lungi de zece minute. Acum fac zilnic o oră și jumătate de antrenament corporal și o oră de antrenament vocal. Repetă zilnic 13—14 ore. În vara aceasta actorii nu au fost în concediu. După ce Julian Vișa a făcut cunoscut opiniei publice situația dramatică a teatrului pe care îl conduce, au apărut într-o dimineață doi oameni de la prefectură. Doreau cifre: numărul

de premiere, încasările, veniturile. Julian Vișa: Le-am spus: domnilor, dacă dumneavoastră doriți să demonstrați că noi nu avem activitate nu trebuie să veniți să cereți cifre de plan. Știe toată lumea că noi nu am jucat. Nici Muzeul de artă, nici Biblioteca universitară nu au lucrat pentru că ei repără.

Mulți cred că noi luptăm pentru salarii. Nu este adevărat. Noi avem salariile. Ei spun că ne-au dat 14,5 milioane. Aceasta este însă subvenția. Spun că avem 8 milioane economice, dar acestea sînt salariile. Noi cerem bani pentru reparații. Vrem să umplem găurile prin care plouă în teatru, prin care intră trigul, prin care circulă șobolanii. Pentru asta cerem bani, nu pentru salarii. Ei încearcă o diversivune.

Teatrul din Sibiu are un viitor senzational, dar nu are prezent. Julian Vișa are teatrul lui la Copenhaga și o filială la Oslo și poate ajuta trupa de la Sibiu. Institutul supdece vrea să facă un simpozion internațional la Teatrul din Sibiu. Patru teatre suedeze vor să ajute trupa de aici material și artistic.

Centrul european de la Strassbourg a decretat Sibiu centrul de poezie și dialog cultural. Aceste lucruri nu pot fi pornite pînă ce nu există... teatru.

Julian Vișa: Cei de la teatrul din Tirgu Mureș ne-au spus: Noi avem teatru și nu avem spectacole. Voi aveți spectacole și nu aveți teatru. Veniți la noi! E o propunere extraordinară. Dar eu m-am întors în România pentru Sibiu. Mie mi-ar fi foarte simplu să iau pe Constantin Chiriac și Virgil Flonda în Danemarca, să fac spectacolul cu ei și să plecăm în lume. Dar eu vreau să fac teatru în România. Mă opresc oamenii pe stradă și îmi spun: deschideți un cont și depunem bani pentru teatru. A venit la poarta teatrului un muncitor în salopetă și a zis: Mi-a rămas o sută de lei, vreau să o dau pentru teatru. Doar tovarășii aceștia cu sete de putere vor să demonstreze că fără ei nu se face nimic.

Din păcate, mulți doresc să nu se afle adevărul. Am văzut cu ochii mei că televiziunea cenzurează. În 18 septembrie s-a realizat un reportaj la „Actualități” în care se arăta situația teatrului. Eu prezentam în citeva fraze datele principale. Cred că se fac interviuri ca să spui ce te interesează, nu ce îi interesează. În interviu îl numeam pe adevăratul vinovat de starea gravă în care se află cultura în Sibiu. Fragmentul a fost cenzurat.

Reacția instituțiilor de cultură la situația gravă a acestui teatru a fost pînă acum zero.

Constantin Chiriac: Am sunat la UNITER și am vorbit cu Mircea Diaconu. A spus că ne poate da din fondul uniunii 100 000 lei. Le-am mulțumit pentru intenție dar rostul UNITER-ului nu este să ne dea bani ci să ne sprijine să ne putem desfășura munca. Așteptam să se solidarizeze cu noi, să facă public un protest din partea oamenilor de teatru.

Julian Vișa: Nu au reacționat nici revistele „Transilvania”, „Euphorion”, nici Bruckenthal-ul, nici biblioteca „Astra”, sau alte instituții din țară. Ei nu își dau seama că acum murim noi, dar miine vor fi ei cei care vor dispărea. Artiștii români nu sînt solidari.

Am propus o zi de incultură națională în care tot ce este cultura de la televiziune, radio, teatre, cinematografe, muzică etc., să se operească. Să fie doar oameni care merg la serviciu. Doar atunci vor înțelege care este rostul culturii. Și forța ei.

AURELIA BORIGA ■

Apel către sponsori culti și îndrăzneți

CE FACEM CU TINERII SCRITORI?

Iată un fragment dintr-o scrisoare semnată de o corespondentă din Constanța: „Ce sugesții aș putea să vă ofer pentru rubrica dvs.? În primul rând, mi-ar plăcea să capete mai mult spațiu. În al doilea rând, cred că ar fi bine ca toți cei ce debutează să fie urmăriti, sprijiniți în continuare, nu lăsați de izbeliște. Apoi ar fi interesant un concurs de poezie al debutanților, unde jurul să fie alcătuit din cititorii revistei. Dumneavoastră ce părere aveți?”

Vom încerca să publicăm săptămânal sugestiile dvs. în ceea ce privește destinul actual și viitor al creatorului tânăr aflat la vîrsta debutului. Este inadmisibil ca într-o cultură ca a noastră, uriașul potențial al tinerelor energii creatoare să se risipească fără altă finalitate decît asaltarea continuă a hazardului.

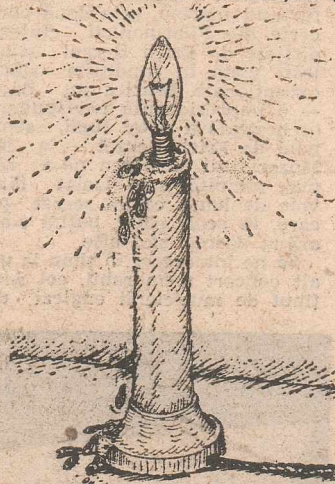
Revista noastră va rămîne deschisă în continuare noului val de creativitate literară și publicisti-

men-laturii sau securității se reactivază, sau sînt reactivi; persistă sentimentul fricii, al fal-selor înșelări, persistă ne-gurînța zilei de mâine, agorân-smul, mîncuna, indiferența la so-nalele critice din orice sursă. „Veni ele... peste gura adevărului, se aplică mereu mai des și apă-sat acel piasture numit „destabili-zare“. Cum e și normal, filmul lui Costin reflectă numai o parte dintr-o lume a acestor. Dar o face cu curaj, cu responsabilitate. Cu durere. Ba chiar cu — de ce nu?! — o anumită, deși pa-lidă, sinceritate. „INNEBUNESC SI-MI PARE RAU“, se constituie într-o bază de meditație asupra tuturor celor de mai sus abia după vizionarea peliculei: face parte dintre filmele pe care nu le poți părăsi imediat după ieșirea din sală — un mare cîștig, atît

pentru regizor, cît și pentru tine, spectatorul de rînd! Contribuie la asta și distribuția în care — a-lături de „veterani“ ai ecranului nostru, precum Gheorghe Visu sau Florian Pittis — doi actori, pînă acum necunoscuți (i-am numit pe Oana Ștefănescu și Bogdan Uritescu, interpreți ai ro-lurilor principale, Mariana și, res-pectiv, Gelu), ar fi înnobit, prin acordare, premiile continute în palmaresul Festivalului de la Cos-tinești...!

Există, firește, și anumite slă-biciuni, anumite „pete“ în acest film de debut, pe cît de inerente, pe aît de evidente într-o operă totuși surprinzător de „rîndă“, de încheată: ele provin, mai ales, din scenariu (neconvîngător, prin replici spuse „ca la carte“, per-sonajul parafiticului fost revolu-ționar; melodramatică, de ase-menea, bătrîna care își caută fiul în Piața precum și cea de-a doua, gazda Marianei; în plus, și în afa-ra filmului deci, personajul ti-nerci din Occident, de la mare). Le menționez însă — deși sînt puține în economia filmului! — tocmai pentru că sînt absolut con-vins de seriozitatea profesională a lui Jon Gostin, pe care, mărtu-risesc, îl aștept cu nerăbdare la cel de-al doilea: film care nu va putea avea nici o scuză. Nici măcar cea a debutului!

HORIA PĂTRAȘCU

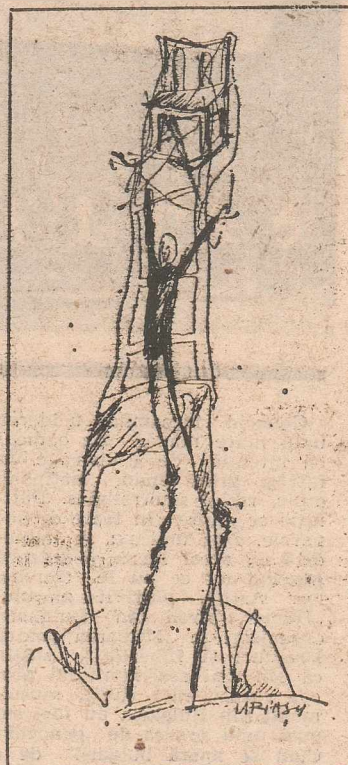
DRAMATURGIA

(Mircea Eliade: **Nouăsprezece tran-dafiri**, Editura Romănil, București, 1991, 190 p.).

În 1975, Mircea Eliade descoperă printre manuscrisele sale un pro-iect de roman abandonat cu zece ani în urmă. Îl va relua și defi-nitiv în 1980. Este vorba de un „experiment“, o încercare de inno-ire a formulei romanesti căci Nouăsprezece trandafiri e, în pri-mul rînd, un roman-eseu avînd ca temă teatrul și, mai apoi, narați-une de alură fantastică.

Trama e doar un pretext pen-tru interesantele dezbateri pe marginea spectacolului total. Dic-tîndu-și — cu nostalgie — Memo-riile, Dumitru Anghel Pandele (A.D.P. sau Maestrul — cum îi mai spun admiratorii) va fi surprins de vizita cuplului de actori Niculina și Laurian Serdaru. Cei doi repre-zintă prilejul unor aducerî-amine: iarna anului 1938 sau prima piesă de teatru. A.D.P. reîntre în lumea teatrului pentru a-și aminti o dra-goste „uitată“: interpreta rolului Euridice. El va recurge la o tera-peutică prin intermediul anamne-zei, participînd — entuziasmat — la spectacolele de la Bolovani, sus-ținute de trupa lui Ieronim Thana-se. Aceste spectacole se vor a fi, din nou, anamneza Spiritului Uni-versal, trecerea în revistă a mari-lor evenimente istorice pentru cul-tura și civilizația noastră ori com-pletare / reactualizare a miturilor antice. Maestrul lasă neterminate Memoriile, lansîndu-se în redacta-rea unui inedit grupaj dramatic cuprînzînd „scenarii de mim și

choregrafie, acompaniate de anu-mite melodii străvechi, aproape uitate“, veritabile „tehnici de e-vedere“ din realitatea imediată, metode esențiale în obținerea liber-tății absolute. Dar, libertate abso-lută înțelesă ca o descătușare a Spiritului, depășire a condiției u-mane. Pentru că abandonînd cre-dința în redobîndirea libertății fără limite, „urmasii noștri se vor considera cu adevărat captivi pe viață într-o temniță fără uși și fără ferestre“. Teatrul viitorului va dispune de o multitudine de posibilități fiind nu doar mijloc de iluminare, moralizare, ci „o nouă eschatologie sau o soteriologie, o tehnică a minții“ (nu întîmplător Orpheu este comparat cu Isus). Palid reflex al Vedelor (v. Imnul Creațiunii), una din piesele lui A.D.P. se intitulă — simbolic — La început a fost sfîrșitul și con-ține un epilog care putea fi, tot atît de bine, un prolog. Artistul în-fățișat drept Demiurgos. Iată o viziune nu tocmai nouă... Dincolo de mica-mare slăbiciune ome-nească, Artistul creează din haos Universul imaginat: universul dramatic. Îl putem considera su-praomul proclamat de Nietzsche sau, parafrazîndu-l pe Albert Camus („trebuie să ni-l închipuim pe Sisif fericit“), un Tantal fericit pentru că setea lui de creație nu va putea fi nicînd potolită. Prin anamnesis, A.D.P. își va reaminti — ba chiar va reîntre plenar-totul. Paralizat din cauza unui rol inter-pretat eronat, Ieronim Thanase își va revela greșeala și — contrar tuturor diagnosticilor — se va vin-

deca. Așadar, teatrului i se atri-buie o funcție magică... Romanul evoluează, spre final, într-o direc-ție fantastică. Pandele dispăre, o dată cu Niculina și Laurian Ser-daru, în seara de 25 decembrie 1966. Disparația lui echivalează cu o ieșire din timp și este similară dispariției doctorului Honigberger. Unul și-a însușit „tehnicile de e-vedere“ ale teatrului, redobîndind libertatea absolută; celălalt — teh-nica yoga. Și tot ca Honigberger, A.D.P. rămîne — fără a fi văzut — în preajma apropiatilor săi, trimi-țînd fostului secretar Eusebiu Da-mian un buchet din nouăsprezece trandafiri.

Ce-ar putea fi acest personaj A.D.P. decît o altă ipostază a au-torului... De altfel, Eliade însuși a scris o dramă — nereprezentată — Euridice; teatrul a rămas vechea și tainică-i pasiune. „Introducînd într-o dramaturgie a viitorului“, Nouăsprezece trandafiri se dezvă-luie, totodată, ca o reîntoarcere — eșuată — la suflul omului primi-tiv. Și totuși, nu avem de-a face cu o carte reprezentativă pentru Mircea Eliade iar cine a citit, mai înainte, Maytrei, Domnișoara Christina sau Noaptea de sinziene va fi ușor dezamăgit...

MARCEL LUCACIU

Correspondență literară

Gabriel Miron: „Cine călărește un tigrus/ se crede să descalece“. Adevărat, dar în cazul dvs., deși s-a cre-d că v-ați născut călare pe poem, nu vă fie teamă de gri e publicabilă. Vă aștept cu un grupaj mai mări-șor (fotografie și minime date biografice). Dacă va fi să fie, Maestrul și colaboratoarea, și iubire, cît și alte fragmente din jurnalul dvs. „ful-ger“ va vor fi publicate în numerele următoare. Dori-nă Cora: V-am citit cu greu textele (din cauza scri-urii). Sînt poezie, dar stătută! — fără acea irradiație perso-nală a cuvîntului care se distinge de departe și-ți pro-mite totul într-o clipă. Aștept să vă citească dintr-o dată. Atenție la ortografie! Dora Constantinescu: Am primit toate scrisorile dvs. Despre ultima (din 17 — IX —), mu-lțumesc pentru dactilografierile — săptămîna viitoare. Instructorul cultural e o proză savuroasă din care ar putea ieși (mai plivită) un fel de roman picăresc al „rea-lismului comunist“. Cu condiția să-l înțesați de mai multă epicitate și culoare locală. Citîndu-vă scrisori-le, am un sentiment netrăit pînă acum: aș vrea să fiu femeie. Să am, astfel, o înțelegere nelimitată pentru ceea ce-mi scrieți. E o nedreptate să vă citească dintr-o dată. E necesar să le citească mulțimea. Și așa va fi. Dar vă rog, nu exagerați. Sînt și eu un biet de om cu toate limitele sale. Nu intrați în panică. Timpul lucrează pentru dvs. Sau cel puțin așa aș dori să se întîmple. Dar să știți că soldăria unei femei m-a spe-riat întotdeauna. Ce-i cu treaba asta? Alexandra Vâr-tosu: Iată un vers: „De ce atîtea oase plîng car ea de pe ele?“ Poezie pură! În rest, textele sînt rezultatul voinței dvs. de a face poem, care nu e dublată de o camdată de o știință pe măsură. Dimulescu Li: Nu era nevoie de atîtea pagini ca să mă convingeți, sin-teți o poetă. Nu mai trimiteți citva timp nimic lu-crați la ceva puternic (renunțați, vă rog, la rîm fa-cile/inuile!). Mi-e teamă să nu stricați cu grabă ce-ați făcut bun pînă acum. Aștept cu încredere.

Iuga Lăpușanu: Din solidaritate cu destinul dvs., trebu-ie să fiu cîștit: unele poeme sînt slabe. (Me i mult copilăria, Supliciu...), altele publicabile. A re-țin două poeme. Însă valoarea este ca destinul: toare. Suferința devine istorie numai prin vîră!

Toma Marius Nicoae: Am citit cu plăcere vîrtele dvs. și apreciez saltul spre contemporanitate, cea de-a încheia cele 9 viziuni într-un ciclu stilistic im-pact — lucru rar la vîrsta dvs. Dacă n-ar fi pr rea-ura umbra lui Stănescu, v-ar fi lumina mai ușoară. Aș vrea să urmăresc, în continuare, evoluția dvs. în cîm-pi pun mari speranțe. Izabela Pop: Poemele dvs. nu au prospețimea celor familiarizați cu poezia de uîră a lumii. Venirea în București (felicitări!) vă va pune în priză, sînt sigur. Cînd credeți că ați mai rupt un vîl de pe fața reală, cumplit de nouă a cuvîntului, veni-ți.

Marin Slujeru: Și eu vă mulțumesc pentru mulțumirile dvs. Rubrica noastră e, în fond, o pledoarie pentru muncă și valoare, indiferent unde s-ar naște ea. Cîle Cîlășan: Nu pot spune că versurile dvs. nu sînt fru-moase dar trebuie să depășiți această paradigmă în ru-vea mai aproape de cîmpul de realitate din imedia-țea dvs. apropiere. Am reținut Să fii, dar vă rog lăsați vîl poeziei să elocotească în fierberea din jur. O țeanu Roxana: Pagina dvs. are siguranța de sine a unui scri-itor în plină evoluție. Trimiteți minime date biografice, o fotografie și texte bătute la mașină. Voi publica pentru început (din motive de spațiu) Dizerția bîbice.

Emilian Blaj: Răspunsul dat de dvs. în rebări puse de Ema Vinski e lucid. Poemele trimise au titluri incitan-te, Moscova de rînd, Pătrunjelu divin dar capete pu-țină realitate vie și într-un mod prea căznit. N-ar s rî- ca mai multă fluiditate și un teritoriu poetic n-ai a dvs. Ioniță Virgil Lucian: Versificații pentru a humul familiei sau unul de uz restrîns. Vali Val: Ați săltat deja din „grădiniță“ în grădină. Scrieți o poezie proas-pătă pe care se poate miza. Veți debuta în număr ur-mător. Citiți mult, mult și poezie de bună calitate ca un destin și mai bun să vă ocrotească. Marcel Vîră: Am citit recenzia. Da! La fel versurile. Vă fi cîștit.

V-ați schimbat adresa? Ema Vinski: Sînt atît în egală măsură și la poeme și la scrisorile ins-rite. Pentru că aș vrea să descopăr și omul, valoare înă- alături de cea estetică. Unele scrisori depășesc pîrte-le, altele sînt formale, omul se retrage în spatele fatadei poetice. În cazul dvs., cred că poemul ar trebui să ră-sească generalitatea în care se află acum, să se hră-nească mai mult din localismul și acuitatea de percep-ție (din scrisori) a realului imediat.

VA ROG FRUMOS

Nu trimiteți pagini multe iar dacă puteți, bateți-le la mașină. Am primit în ultimul timp o avalanșă de plcuri și prea multe pagini cu scris de mînă prîcupun întîrzierea și ineficiența răspunsului.

ION ZUB. 1991

Debut FLACĂRA

MOZAIC

Puf de pădăie.
Cîntec adus de departe pe brațele nopții.
Ierburî putrezite la subsolurile pietrei.
Țigari, serum și cafea,
Viață fragmentată.
Cîndătenia unor iubiri infirme,
Așteptare de felină infometată,
Iluzie, deznădejde, revoltă;
Imaginație ucisă de propria-mi luciditate
Zeci de culori incongruente, amestecate, stridente
Relativitate care mă sperie, usucă, apasă
Dorința de durabil — ușă deschisă cu timiditate
În pavilionul central al spiritului.
Timp atunci? Timp acum mai mult decît ieri?
Cuvinte care se lasă așteptate
Vorbe dulci, amare, galbene, roșii
Care geometrizează viața cu abstracția lor.
Timp și cuvinte. Între ele așezată viața. Și zborul
Zborul frînt, dar curat.

DIMULESCU LIVIA

DIN NUMĂRUL VIITOR

Începînd din numărul viitor al revistei vom lansa în se-rial romanul epistolar Surisul amar al femeilor singure, scris în colaborare cu dvs. Constatînd că mulți dintre co-respondenții noștri sînt oameni singuri care ne trimit pa-gini de sfîșietoare tristețe și autoevaluare, ne-am gîndit să valorificăm aceste pagini de nemilos jurnal intim într-un roman epistolar — document al singurătății umane la acest sfîrșit de mileniu — în ideea că suferința măturisită este pe jumătate vindecată.

Decupez un fragment dintr-o scrisoare: „Singură, cu o-chii privind în gol, stau față în față cu propria ființă — pupila dilatată de pupila dilatată. Doar eu și monstruo-sa-mi singurătate.“ Pornim chiar de la acest prag abso-lut al singurătății și disperării, oferim o speranță și o so-luție. Nu e mult ce facem, dar oricum e ceva! Și cine știe, poate că în urma apariției în revistă, semnatarii acelor pa-gini nu vor mai fi atît de singuri. Sau cel puțin — cum scrie Dora Constantinescu — veți dobîndi pe cineva care să vă țină de urît.

SFÎRȘIT DE CAPITOL

Mineriada: Răspunderea Occidentului

Chiar dacă toată lumea intuiește că marginalizarea, ostracizarea și culpabilizarea României de către Occident în ultimul an și jumătate au drept cauze jocul de interese, înțelegerea dintre cei mari, trebuie să admitem că la această poziție a străinătății a contribuit într-o bună măsură și mineriada din iunie 1990. Și, oricât s-ar mira unii sau alții, s-a întâmplat ceva în logica firii: ceea ce a fost anul trecut cauză, a devenit acum efect; cu alte cuvinte, la declanșarea mineriadei din 1991 o contribuție de seamă a avut-o tocmai atitudinea Occidentului față de România, atitudine determinată în bună parte de mineriada precedentă.

Am arătat de mai multe ori că străinătatea ne-a pus la colț: ne-a refuzat creditele și ajutoarele (serioase) de care aveam și avem atita nevoie, nu ne-a (re)dat clauza națiunii celei mai favorizate, a asmuțit împotriva noastră cercuri și forumuri internaționale, o mare parte a opiniei publice, contribuind astfel la sporirea sărăciei și mizeriei românilor. Mineriada 1991 este în cea mai mare parte rodul tocmai al acestei sărăcii. Și, culmea, Occidentul se trage acum și mai tare îndărăt, adică, ce mă, voi românilor, nu mai izbuțiți să puneți odată ordine în țară, iată, noi nu vă mai dăm nimic până nu vă stabiliți! Ca și cum e, Occidentul, nici usturoi n-a mincat...

În această lumină se cere examinat și singurul efect politic intern al mineriadei — demisia guvernului Petre Roman. După cum este cunoscut, referitor la rosturile mineriadei din 1991 în țirg a circulat explicația că avem de-a face cu o nouă "lucrătură a Cotrocenilor pentru eliminarea a încă unui pol al puterii": după ce l-a înlăturat pe Victor Stănculescu și a pus în locul lui un om de paie, pe generalul Spiroiu, dl. Ilescu a pregătit și a dus la îndeplinire și mazierea primului ministru Petre Roman, un alt pol al puterii. Și astfel a rămas un singur pol — Cotrocenii. Dacă situația va rămâne așa și nu se va manevra astfel încât dl. Petre Roman, plecând pe poarta din față să se întoarcă pe ușa din dos, atunci trebuie s-o spunem răspicat că demisia dlui Roman ne îndepărtează și mai tare de Occident. Da, dl. Petre Roman este plin de sine, arrogant chiar, disprețuitor de cei mulți, umili și nevoiași, iubitor de arginți și de trai bun (și de femei, spun gurile rele), cu dezvoltat spirit de clan, de castă și de camarilă, nepregătit în domeniul economiei ș.a.m.d. Însă, în același timp, dl. Petre Roman este un om cultivat, ceea ce nu era absolut deloc cazul cu virfurile bolșevice de tristă amintire, are „usage du monde”, calitate de milioane pentru un om de stat, are intuiție politică, o presă bună în străinătate, are o figură plăcută, cu un cuvânt, este un european. Totodată, ceea ce a făcut el până acum n-a fost tocmai rău: în ciuda tuturor dificultăților, multe din ele fiind, după cum am arătat, datorate atitudinii Occidentului față de România, direcția principală de înaintare este bună — către economia de piață de tip occidental. Oricum, în totului-tot, ca politician în sens occidental, dl. Roman este cu trei capete mai sus decât dl. Ilescu, a cărui mărghinre de tip comunist este notorie.

S-ar putea ca dl. Ilescu să împingă lucrurile către formarea unui guvern populist, care să se bazeze din nou pe dirijarea de către stat a prețurilor și salariilor. Am merge astfel ca răcul, în direcția opusă economiei de piață. Occidentul s-ar minia și mai tare și nu ne-ar mai sprijini deloc (ar găsi un bun pretext: ca să ne pună la colț și mai tare). Dl. Ilescu, atunci, ce să facă? Ar apela la umărul de nădejde al fratelui mai mare. Și astfel visul perestroikist al actualului președinte al României s-ar realiza, în sfârșit. Dacă am avea nenorocul să se întâmple așa, Occidentului i-ar reveni o parte și mai mare de viață și de răspundere. Nu încapă îndoială că mijlocul cel mai bun al Occidentului de a combate și perestroikismul iliesceniș, și mineriada, este să sprijine de pe acum, fără condiții, redresarea economică a României. Ridicați un pic deasupra nivelului luptei pentru supraviețuire, românii vor putea să se ocupe mai serios de politică și să se scuture, pe această cale, de stăpânirea fesenistă.

ION D. GOIA ■

Degetul lui Elie Wiesel

Ziarele din toată lumea au publicat nu de mult o relatare a agenției Reuter cu privire la unele dezvăluiri făcute de laureatul Premiului Nobel Elie Wiesel în legătură cu puciul de la Moscova. Reproduc mai jos un fragment din corespondența agenției citate.

„Mitterrand, criticat în țară pentru atitudinea sa inițială față de încercarea de lovitură de stat de luna trecută, l-a trimis pe scriitorul american Elie Wiesel la Moscova, în cadrul unui plan al guvernului francez, la numai câteva ore după declanșarea puciului, cu mesaje pentru Gorbaciov și pentru președintele Republicii Ruse, Boris Elțin. Gorbaciov era însă ținut în captivitate la reședința sa de vacanță din Crimeea,

astfel încât Wiesel nu a avut posibilitatea să-l vadă decât după eliberarea sa. Dar Wiesel, un prieten bun al lui Elțin, a transmis mesajul președintelui francez către liderul rus, care a organizat opoziția împotriva puciului, eşuat după trei zile. «Am fost primul străin care l-a văzut pe Gorbaciov

după ce a fost eliberat și avea lacrimi în ochi când l-am transmis mesajul lui Mitterrand privind sprijinul său ferm și l-am spus că am venit ca evreu să-l ofer sprijinul. De ce a fost Gorbaciov atât de mișcat când m-a văzut? El pierduse întreaga lume, partidul său, guvernul său. Prietenii săi îl abandonaseră. El a crezut că are putere, dar aceasta fusese o iluzie».

Chiar dacă Festivalul Internațional „George Enescu” nu face încă parte din domeniul amintirilor — concertul final a avut loc duminică seara — totuși începem să ne gândim la această săptămână care s-a încheiat ca la o lectură, după ultimul capitol. Plusurile sînt numeroase, căci Festivalul a existat, a fost bogat în momente de artă și, mai ales, în ecouri în public. Cîtă satisfacție să vezi iarăși săli pline la concerte, să auzi aplauze prelungi omagînd interpretii! Capacitatea de a uita neajunsurile și dificultățile ne este proprie. Ajunge o rază de lumină pentru ca să trecem cu vederea negurile. Adică, ar fi ajuns, dacă ultima săptămînă de Festival nu ar fi coincis cu marile frămîntări pe care le-am traversat cu toții. În memoria noastră, aceste file vor rămîne legate de istoria contemporană, de emoția și accidentul tragic al spațiului citadin sfîșiat de confruntări umane ireconciliabile. Ca o perla închisă în cochilie, în mijlocul furtunii marine, cele două concerte ale Filarmonicii clujene dirijate de Erich Bergel și-au trăit viața în condițiile stării excepționale. Muzica lui Bach — o impresiionantă transpunere orchestrală a Artei fugii, semnată de Erich Bergel —, a lui Mozart sau Messiaen ne-a rămas tănuată, s-a izolat fără velle de lume, ca un secret pe care, în acele clipe, puțin s-au arătat dornici să-l afle.

Să ne întoarcem în timp la un alt concert memorabil, cel susținut de muzicienii englezi de

la „Academy of St. Martin in the Fields”. Minunatul rafinament al rostirii muzicii vine din atitudine, din studiul elevat și cunoașterea profesională a stilurilor. Fie Mozart, Elgar, Britten sau Cealikovski, redarea acestor muzicieni are nivelul de excepție ca normalitate. Și aceasta, de mai multe decenii, ceea ce le-a asigurat un renume unanim în lumea muzicii.

Configurația recitalurilor ne-a atras prin varietatea dialogurilor de stiluri și a ipostazelor interpretative, de la muzica speranțelor, în programul realizat de Fundația „Jora” cu copiii laureați la concursuri internaționale și naționale, la cele dedicate muzicii secolelor trecute — formația poloneză „Concerto Avenna” și ansamblul german „Rheinisches Baroktrio” — sau aspecte ale creației contemporane — pianistul francez Gérard Frémy, cu *Sonate și interludii pentru pian preparat* de John Cage. Totuși, experiența majoră de cunoaștere mi se pare prima audiere a *Simfoniei a V-a* de George Enescu (părțile I și IV) în viziunea orchestrală a lui Cornel Tăranu și interpretarea lui Cristian Mandeal la pupitrul Filarmonicii bucureștene. Rezonanțele versurilor eminesciene care au inspirat această operă rămasă în manuscris — poezia *Mai am un singur dor* — completează cu date edificatoare gândirea marelui compozitor. Chiar sub această formă de restituire, fluidul enescian este sensibil, cuprinzînd zonele expresiei și poeticii, intrînd într-o continuitate firească cu alte

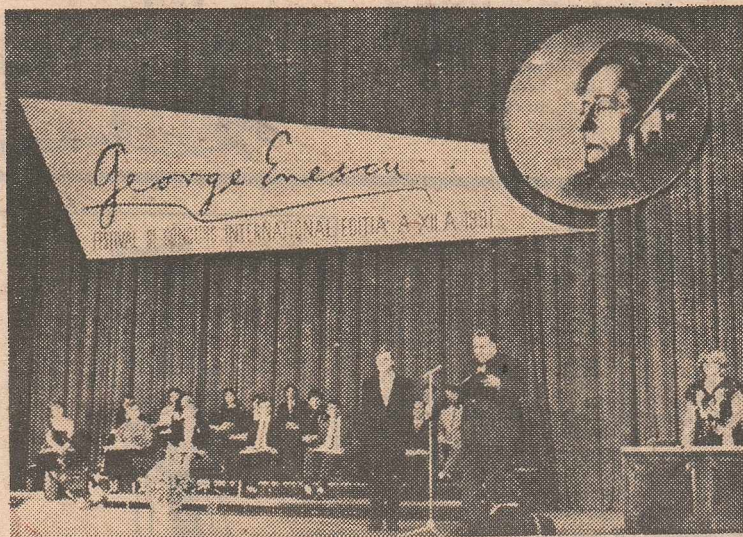
creații ce au precedat simfonia. O continuitate care, sub vraja *Simfoniei de cameră*, prelungește firele invizibile care fac din muzica lui Enescu, aparent diversă, un simbol al unității interioare proprii Orfeului moldav.

Notăm, la începutul acestor consemnări, punctul final al Festivalului, cu simfonica Orchestrei Naționale Radio. Ca structură și realizare, cu un nume dirijoral apreciat — japonezul Michiyoshi Inoue, și o prezență solistică de primă mărime — pianistul Dan Grigore, concertul a întrunit condițiile protocolare ale unei încheieri sărbătorești și ale unei promisiuni că ediția a XII-a s-ar putea bucura de un decor socio-politic diferit de acest septembrie '91.

Rămîne de spus cîte ceva și despre concursul desfășurat în paralel cu ultimele două săptămîni de Festival. În mare, el a reluat tradiția competitivă întreruptă acum două decenii. Doar că miza premiilor era acum cu mult mai mare, ceea ce a crescut și nivelul negocierilor pentru acordarea distincțiilor. Cu o participare internațională încă restrînsă, Concursul s-a desfășurat mai ales între tinerii interpreți români și a reprezentat, prin aceasta, o confruntare de talente și, totodată, de profesori din acest spațiu cultural. Nu cunoaștem încă ecurile acestei competiții, pe planul sistemului de concursuri internaționale. Dar Gala laureaților, dorită de toți somptuoasă, s-a desfășurat într-un spațiu impropriu muzicii — Sala mare a Palatului — și a sunat totuși a gol. Nu am plecat atît de incințați și convingși, cît ne-am fi dorit, chiar dacă „ai noștri” au luat aproape toate premiile. Viitorul le va demonstra valabilitatea.

Răsfoiesc cele cinci caiete ale *Agendelor Festivalului*, editate de Fundația „Jora” și Melos/Adevărul (coordonator Smaranda Oțeanu) și mă gîndesc că, pentru cei ce vin, filele acestea reflectă o imagine mai frumoasă decît realitatea. Poate că nu e rău, căci așa cum spuneam speranța în mai bine contează. Poate, la urma urmelor, am început totuși urcușul și Festivalul acesta devine o platră de hotăr, nu rodul unei ambiții demonstrative. Deci, chiar dacă cu o anume ezitare, să privim spre ce va fi în viitor, peste trei ani...

GRIGORE CONSTANTINESCU ■

Genocid înseamnă uciderea unui mare număr de oameni cu intenția de a distruge un întreg grup uman, național, etnic, rasial sau religios. Definiția se găsește în toate dicționarele. Dar unii nu se împiedică de acest lucru și botează genocid tot ce nu le convine lor. Astfel, potrivit ziarului „Duma”, turcii din Bulgaria, organizați în „Mișcarea pentru Drepturi și Libertăți”, susțin că „în anii așa-numitului proces renașcentist (1985), musulmanii din Bulgaria au fost supuși unui proces de genocid”. Cum se apără bulgarii de o

Definiția labilă a genocidului

astfel de acuzație gravă? „A sosit timpul — scrie ziarul menționat — să spunem totul clar și deschis. În Bulgaria nu s-a organizat niciodată o campanie de genocid împotriva musulmanilor. Li s-a impus schimbarea numelor și li s-a interzis folosirea limbii materne, nu însă și o exterminare

fizică (s.I.D.G.)”. Prin urmare, bulgarii recunosc unele limitări impuse turcilor din Bulgaria, dar protestează în contra considerării acestora drept genocid. Corect. Totuși, turcii au avut de ce se lega, iar bulgarii au fost cu ceva în culpă, deci n-au fost acuzați absolut degeaba. Ce să mai spunem însă noi, românii, care, pe unguri, nici să-și schimbe numele nu i-am silit, nici să-și folosească limba maternă nu le-am interzis, și tot de genocid am fost și sîntem mereu acuzați? (I.D.G.).

Colaboraționismul preoților ortodocși ruși

Cotidianul german „Frankfurter Allgemeine Zeitung” a

galon, iar al doilea poartă sutană. Cu cîva timp în urmă, mitropolitul orașelor Smolensk și Kaliningrad, Kiril, a recunoscut că în cadrul bisericii au fost mulți care au colaborat cu K.G.B. După părerea lui G. Edelstein, în serviciul de relații externe al Patriarhiei de la Moscova lucrează exclusiv colaboratori ai K.G.B. Acuzația este valabilă atît pentru actualul șef al Bisericii ortodoxe ruse, Kiril, cît și pentru predecesorul său, mitropolitul Filaret. Edelstein consideră că declarația făcută de Kiril are o importanță deosebită, deoarece pînă acum conducerea Bisericii Ortodoxe ruse a negat sau a tănuțit orice colaborare cu K.G.B. Pentru activitatea în străinătate, K.G.B. s-a folosit adesea de deplasările înaltei fete bisericești, adaugă G. Edelstein. Bineînțeles, Edelstein abordează doar colaboraționismul cu K.G.B. al preoților ortodocși, nu și pe cel al rabinilor din u.r.s.s., problemă care, probabil, rămîne să fie studiată de-abia de-acum înainte. (I.D.G.).

S-A ÎNTORS MAȘINA LUMII

totul. În realitate, rolul său trebuie că a fost mult mai mare. E de presupus că el s-a dus la puciști și a îndreptat către ei degetul arătător, și din el au tîșnit fulgere (știți, ca în contra lui Nabucodonosor, celebra operă a lui Verdi), și astfel puciștii au fost făcuți praf. După aceea, Elie Wiesel s-a dus frumusețea la Gorbaciov, care l-a primit cu lacrimi în ochi.

publicat un articol din care spicuim: „Revista sovietică „Argumente i fakti” dezvăluie că jumătate din numărul total al preoților Bisericii ortodoxe ruse sînt colaboratori ai K.G.B. Astfel, în ultimul număr al revistei, G. Edelstein afirmă că nu cunoaște nici un preot care să nu fi avut contact cu K.G.B., deosebirea între un colaborator civil al K.G.B. și un preot fiind aceea că primul are

BANKOOP S. A.

SUCURSALA JUD. NEAMT
Bulevardul Republicii Bl. A 2,
telefon 936.17389

Banca de Credit Cooperatist „BANKOOP” — societate pe acțiuni efectuează următoarele operațiuni:

- acordă credite pe termen scurt, mijlociu sau lung unităților cooperatiste asociate sau neasociate, altor întreprinderi sau societăți, precum și producătorilor agricoli, meseriașilor, comercianților și altor particulari;
- asigură decontări pentru cooperativele de consum, cooperativele de credit, societățile comerciale, celelalte organizații și întreprinderi din sistemul CENTROCOOP, precum și pentru celelalte persoane juridice și fizice care au conturi deschise la unitățile sale;
- decontarea operațiunilor de investiții pentru cooperativele, societățile comerciale, organizațiile și întreprinderile cooperativei de consum și de credit;
- primește depuneri spre fructificare, atât de la unitățile cooperatiste asociate, cât și de la cele neasociate, de la alte societăți, întreprinderi, instituții, organizații, precum și de la particulari;
- primește garanțiile materiale ale lucrătorilor gestionari;
- se poate împrumuta, sub orice formă, de la Banca Națională a României, precum și de la orice altă bancă sau instituție de credit;
- cumpără pentru contul său propriu titluri de stat și prezintă efecte comerciale la scont Băncii Naționale, în condițiile stabilite de aceasta;
- poate plasa eventualele disponibilități de numerar sau fonduri, sub formă de depuneri la bănci de prim rang, sau institute de credit în țară ori din străinătate;
- cumpărări și vânzări de valute;
- efectuează, prin unitățile sale asociate, operațiuni financiare la solicitarea organelor de stat;
- execută orice operațiuni de comision pentru unitățile asociate;
- emite obligațiuni;
- realizează și alte operațiuni bancare, comerciale, de producție și prestări servicii;
- se poate asocia cu alte societăți.

„BANKOOP” VĂ GARANTEAZĂ:

■ Păstrarea secretului profesional asupra clientelei și operațiunilor băncii, divulgarea oricărei informații fiind pedepsită conform legii.

■ Fondurile și activele băncii se bucură de toate garanțiile prevăzute de legislația română, neputând face obiectul naționalizării, blocării, sechestrării, exproprierii decretelor și dispozițiilor administrative.

■ Banca beneficiază de toate privilegiile și drepturile legale, precum și de reglementările corespunzătoare pentru încurajarea comerțului și a investițiilor în străinătate.

■ Acționarii străini au dreptul de a transfera peste hotare, în valută convertibilă, dividendele încasate, cotele părți din capital, ca și alte drepturi patrimoniale ce le revin în cazul dizolvării sau lichidării băncii, ori în eventualitatea retragerii din societatea pe acțiuni.

Valoarea nominală a unei acțiuni este de 2500 lei. Opțiunile se pot face și în valută preferată, iar numărul și valoarea acțiunilor vor fi echivalente la data vânzării acestora.

Depunerile la capitalul băncii se pot face la sediul sucursalei județene, precum și la filialele Tg. Neamț și Roman.

Relații suplimentare la telefon 936/17389 — 62492; 937/24416.

Strada Baltagulului nr. 19
Telefon 1 39 26
Director
dl. MIHAIL ACATRINEI

Din cuptoarele noastre de aur pleacă spre dumneavoastră „piinea noastră cea de toate zilele”.

S.C. MORARIT PANIFICATIE S.A. Neamț, oferă următoarele sortimente de piine consumatorilor din Piatra Neamț, Tg. Neamț și Bicaz:

- Piine la tavă ● Specialitate pe vatră „Bistrița” ● Specialitate „Pietreana” ● Franzela „Ceahlăul”

O gamă diversă de produse de patiserie printre care renumitele:

- Batoane cu mac ● Ecleruri ● Pateuri cu brinză

Nu sint-uitați nici cei mici; pentru ei producem Calciu griș de calitate superioară.

S.C. MORARIT PANIFICATIE S.A. NEAMT, execută la comandă produsul tradițional „OZANA”, în gramajele și formele cerute de ritualul bisericesc.

Adresați-vă cu încredere firmei noastre!

S. C. C. A.
„Electrometal”

„Electrometal”

PIATRA NEAMT

Strada Obor, nr. 2, Tel. 936.2 27 06

Oferă celor interesați:

- Confecții metalice diverse
- Alimentatoare pentru tuburi fluorescente uzate (produsul constituie invenția S.C.C.A. „Electroputere”)
- Mașini de cusut blănuri cu parametri similari celor din import (pas 2—6 mm)
- Etichete metalografice
- Încălțăminte din piele naturală și înlocuitori pentru bărbați, femei și copii
- Ciorapi femei și copii
- Roți pivotante pentru cărucioare specifice ind. alimentare
- Reparații utilaje specifice prelucrărilor prin așchiere precum și a celor din ind. lemnului și ind. ușoară
- Reparații sanitare și electrice
- Reparații utilaje din industria prelucrării pieilor

S. C. PANGRAN S. A. IAȘI

Strada Chișinăului nr. 33, Tel. 831/3 01 20, int. 171.

PRODUCE:

- Făină și mălai de diverse calități
- Piine și specialități de panificație
- Produse zaharoase de laborator și de cofetărie
- Produse dietetice și pentru copii
- Produse pentru protecția organismului; piine hipoglicemică, fibrosan, fibropan
- Biscuiți: „Poieni”, „Mirela”, „Biscuiți cu miere”, „Dănuț” și „Păstorel”. Celor cu afecțiuni gastrice, le recomandăm Biscuiții antiacizi, Paste făinoase;
- Fideia
- Macaroane
- Spaghetti

S. C. Pangran S. A. este o firmă care se adresează tuturor vîrstelor!

Tandon
ROMANIA
S. R. L.

Distribuit autorizat pentru
România al firmelor

Tandon

COMPUTERS — SUA

oferă imediat întreaga aparatură de birou, calculatoare, produse de înaltă calitate după standardele germane:

- TANDON COMPUTERS
- MICROCALCULATOARE AT compatibile IBM-PC din grupa 80 286, 80 386, 80 486;
 - MONITORE alb-negru sau color VGA;
 - IMPRIMANTE matriciale cu 9 și 24 ace;
 - IMPRIMANTE cu laser;
 - REȚELE de tip NOVELL.
- GARANȚIE 1 AN.

se asigură instalare, service, service postgaranție, școlarizare. Termen de livrare maximum 30 de zile de la transferul în cont al contravalorii comenzii

Societate mixtă româno-germană
ADRESA: Bd. Poligrafiei 3—5
sect. 1, hotel Turist, sala 4 și 5
telefon 17 09 60, 17 08 75
fax 17 10 39

și
AEG
OLYMPIA
GERMANIA

- AEG — OLYMPIA
- MAȘINI DE SCRIS;
 - IMPRIMANTE matriciale cu 9 și 24 ace;
 - aparate de FOTOCOPIAT;
 - TELEFAXURI;
 - MAȘINI DE CALCULAT cu bandă de hirtie și display;
 - aparate TELEFONICE;
 - CONSUMABILE diverse.

CUPELE EUROPENE

Echipele românești în manșa a doua a primului tur

Intimplarea făcut ca cele patru echipe care ne reprezintă în cupele europene să joace în ultima etapă de campionat între ele, două cîte două astfel încît în numai două meciuri au putut fi urmărite la lucru toate patru. Nu vom face, evident, cronicile meciurilor disputate, însă în consemnarea situației la zi a fiecăreia dintre „europene” vom utiliza, se înțelege, elemente selectate în cadrul acestor întîlniri. Să aruncăm, deci, o privire din care rezultă mai ales șansa lor de a se califica în turul doi.

UNIVERSITATEA CRAIOVA

Craiovenii pleacă în Cipru cu o zestre cam subțire, de numai două goluri. Totuși, ea este considerată suficientă pentru a tranșa primul tur al competiției în favoarea echipei noastre. Meciul din campionat de săptămîna trecută s-a nimerit să fie cu Dinamo, o altă reprezentanță a noastră în cupele europene. Rezultatul, se știe, a fost defavorabil craiovenilor și a nemulțumit profund pe suporteri. Sub impulsul emoției, unii spectatori au rupt fotografiile color ale jucătorilor — pînă atunci adulți. Președintele clubului, Marcel Popescu, se temea chiar de un „blocaj psihic al echipei”. Nu s-a întîmplat deloc așa. Dimpotrivă, se pare că înfrîngerea a acționat ca un dus seitan. Pregătirile s-au desfășurat cu mare intensitate și starul de spirit a echipei este bun. Meciul cu Apollon Limassol nu este ușor, dar craiovenii sînt convinși că se pot califica.

DAN CRCEA POPA

F.C. BACĂU

Bacăul va rămîși, fără îndoială, Cupa Cupelor și tot ce putem spera este că după meciul din tur, unde a pierdut lamentabil și antologic, la Bremen, să se comporte onorabil și să a arate că a învățat ceva din lecția de fotbal oferită de Werder. E bine să nu uităm că F.C. Bacău nu a beneficiat de un turneu de pregătire peste hotare, nu a reușit să-și întărească lotul, ba dimpotrivă, și nu a putut să se documenteze la fața locului asupra potențialului adversarilor. Fără să rămîne condamnabilă lipsa de angajament fizic și moral din partea susținută acasă în prima manșă a turului, în meciul cu Steaua, băcăuanii au fost încă marcați de acel 0-6 dar, totuși, au părut în revanșă de formă. Ne-au plăcut mai ales Trimbițaș și Buerchi.

STEAUUA

Meciul Steaua — F.C. Bacău a fost un bun prilej de a vedea la lucru două europene. În ceea ce o privește pe Steaua, la ora aceasta vrem să credem că este deja în turul doi, deși așa cum declara Em. Jenei, „cîmpioții sînt buni luptători, au știința jocului și ne vor da mult

de furcă. Oricum, vom merge la victorie”. La ultima apariție în campionat, Steaua a dovedit un apetit ofensiv încurajator, marcînd 4 goluri. Rezultatul i-a satisfăcut pe suporteri, nu și jocul prestat, deoarece reușiri sînt încă destule de făcute. Important este că în preajma meciului cu Anorthosis Famagusta, Panait se pare că și-a găsit locul, în centrul apărării, că Ilie Stan a reușit încă un gol senzational și că Marian Popa începe să primească mai multe mingi și să dea și goluri. Deși apărarea Stelei s-a lăsat de cîteva ori descoperită în fața băcăuanilor, credem că forma lui Ungureanu (care joacă la 35 de ani ca la 25), oportunitatea intervențiilor lui Bucur Bogdan, concentrarea, ambiția și pofta de joc a „vitezistilor” vor fi fost suficiente pentru a obține o nouă victorie în fața elevilor lui Anghel Iordănescu. Noi credem în ea!

MIHAI SÂNDOIU

DINAMO

Nici nu se putea o mai concludentă verificare a potențialului de joc pentru dinamo-viștii bucureșteni decît ultima partidă disputată la Craiova. Deși ambele participante în cupele europene au dorit victoria, transpunerea acestei dorințe în realitate a aparținut dinamo-viștilor. Așa după cum declara după meci antrenorul Florin Halagian, referindu-se la elevii săi: „Seriozitatea și poate chiar teama de adversar i-a făcut să joace pe alocuri fără greșală”. Într-adevăr, Dinamo a dovedit o bună mobilitate în teren, o concepție tactică adecvată, și o presență la nivel maxim a jucătorilor, elemente atît de necesare pentru dificila întîlnire de astăzi cu lusitanii.

Arena Progresul ar putea fi un mic Roland Garros!

Se știe că ROMANIAN TENNIS OPEN, primul mare turneu de tenis găzduit de București, dotat cu premii totale de 100 000 de dolari, s-a încheiat cu victoria lui Marcelo Filippini (Uruguay). Cel care ne-a oferit această premieră în tenisul românesc, organizatorul turneului, dl. Sever Mureșan, ne-a declarat: „Sper ca anul viitor, ATP să ne acrediteze un turneu de 200 000 de dolari. Intenționăm să facem din turneul de la București cel mai important turneu din Europa de Est, un mic Roland Garros”. (Mihai Săndoiu).

VREMURILE SÎNT CUM SÎNT, DAR VREMEA?

Ultimele zile ale lui septembrie ne-au răsfatat din plin: calde și frumoase în mai toată țara și mai toată săptămîna. Din nostalgia acestei toamne

frumoase, cei din nord-vestul, centrul și nord-estul țării au fost „treziți” pentru o zi, de un front atmosferic care a intensificat vîntul, a adunat norii pe cer, a generat ploi și coborît mercurul termometrelor cu 4-5 grade. Apoi, din nou, toamna blîndă s-a instalat în toată țara. Vremea caldă a „convins” termometrele să indice temperaturi foarte ridicate pentru perioada în care ne aflăm: 28°-34°C ziua și cam 14°-20°C noaptea.

Începînd de astăzi se așteaptă modificări importante în evoluția vremii. În nord-vestul țării, la început, apoi și în Banat și Transilvania cerul se va acoperi, vîntul se va intensifica și va ploua. Totodată și temperatura aerului va marca o scădere. În restul țării va predomină o vreme frumoasă și ușor mai rece decît zilele anterioare. Joi nebulozitate, arii ploilor și intensificările de vînt vor acoperi și regiuni mai estice: Moldova, Dobrogea și mare parte din

Muntenia, în schimb în cele vestice se va resimți o ameliorare. Ziua de vineri va aduce o îmbunătățire a vremii și pentru estul țării, șanse de ploaie mai rămîind doar în nord-est. Acestea vor diminua cu totul în cursul zilei de sîmbătă, astfel încît week-end-ul ne va rezerva o vreme plăcută și ușor mai caldă. Totuși temperaturile nu vor mai atinge aceleași valori ridicate de la începutul săptămîinii.

ICANA MAȘEK

BREVIAR

● **BUTURUGA MICĂ...** Săptămîna trecută s-au disputat mai multe întîlniri cîntînd pentru preliminariile C.E. '92. Astfel, la Landskrona (Suedia), Dărmăraș a întrecut cu 4-0 selecționata Insidelor Ferde (în grupa a 4-a). Și dacă rezultatul este normal, „buturuga mică” avea să apară la Reykjavik, în grupa întâi, formația Islandei raportînd o surprinzătoare dar meritată victorie (cu 2-0) asupra reprezentativei Spaniei, care se vede eliminată din cursa calificării. În grupa a 3-a, la Moscova reprezentativele U.R.S.S. și Ungariei au terminat nedecis (2-2). De asemenea, în meciuri amicale: la Sofia, Bulgaria — Italia 2-1 și, la Oslo, Norvegia — Cehoslovacia 2-3.

● **CE NE FACEM FETELOR?** Laboratoarele specializate din Franța au pus la punct un nou test pentru stabilirea feminității ce va fi utilizat cu prilejul Jocurilor Olimpice de iarnă de la Albertville și probabil la cele de vară de la Barcelona. Noul test analizează patrimoniul genetic al persoanei respective datorită unei tehnici a biologiei moleculare, prin prelevări de salivă. Controlul feminității a fost introdus în practica olimpiadelor începînd din anul 1968. Știrea Rompres menționează că, pînă în prezent, o singură femeie a fost exceptată de la acest control, printesa Anne a Angliei care trebuia să participe la concursul complet de călărie al Olimpiadei de la Montreal, în 1976. Mai există o șansă, deci, aceea de a deveni printese...

● **GINDURI PENTRU AL TREILEA MILENIU.** Președintele Comitetului Internațional Olimpic Juan Antonio Samaranch, prezent la Cairo cu ocazia jocurilor sportive africane, a declarat că este favorabil propunerii ca în anul 2004 Jocurile Olimpice să se desfășoare pe continentul african. „Cred că Egiptul ar putea fi gazda Olimpiadei de vară, întrucît posedă de pe acum infrastructurile necesare unei competiții de asemenea amploare”, se citează în știrea Rompres. Vom trăi și vom vedea...

● **CAFEAUA NU POATE SALVA FOTBALUL.** Brazilia a hotărît să-și retragă candidatura pentru C.M. de fotbal din anul 1993, a anunțat președintele Confederației braziliene de fotbal, Ricardo Teixeira, invocînd criza economică din țară. Deh, se întîmplă și la alții...

● **BLESTEMUL CRAIOVENILOR?** Se știe că în ediția de anul trecut a Cupei U.E.F.A., „oltenișii” noștri au fost cam scărmanăți de Fortuna Düsseldorf. Dar iată, aceasta se află în prezent pe ultimul loc în Bundesliga, iar Joseph Hickersberger a fost demis. Le-or fi priit răscăiva „urări de bine”...

În plus, la Dinamo începe să se facă simțită acea mentalitate profesionistă potrivit căreia nu mai există titulari de drept, iar toți componenții lotului de 20 trebuie să se considere titulari. Semnele unei mari echipe, de rang european, devin tot mai vizibile (așa cum a dovedit-o și în partida tur de la Lisabona): dezinvoltura circulației jucătorilor în teren, susținerea aproape permanentă a jucătorului cu mingea de către 3-4 coechipieri, fapt ce conduce la crearea unei superiorități atît în atac cît și în apărare. Desigur, acesta constituie doar un început, procesul de omogenizare a echipei fiind perfectibil, ca și capacitatea jucătorilor de a se „simți” unul pe celălalt. Remedînd din mers unele lacune (cum ar fi oprirea motoarelor din final de partidă sau

o oarecare deconectare) și cunoscînd competența conducerii tehnice a echipei și atenția de care se bucură în cadrul clubului (ca un ultim aspect semnificativ este numirea unui director tehnic, în persoana cunoscutului tehnician olandez Rinus Israel) nu ne îndoiim că rezultatele bune obținute în campionatul intern (singura echipă neînvinsă la această oră și cu un golaveraj substanțial: 19-3), toate acestea vor face ca Dinamo să devină în scurt timp și o echipă competitivă pe plan internațional. Returul de astăzi, cu Sporting Lisabona, Dinamo trebuie să-l abordeze cu aceeași încredere în victorie și calificare, pe deplin posibil. Îi dorim mult succes în realizarea acestei performanțe!

POMPIIU L. DUMITREȘCU

Etapa, pe scurt

● Indiscutabil, cea de-a șasea etapă a campionatului diviziei A la fotbal se va înscrie în statistici cu un record greu de egalat: cinci victorii ale echipelor care au evoluat în deplasare și un rezultat de egalitate. Semnalul a fost dat în derby-ul ce a constituit prologul acestei runde și care a înregistrat victoria dinamo-viștilor (cu 3-1) în fața campionilor olteni. În cealaltă întîlnire care a opus „europenele” între ele, Steaua — F.C. Bacău 4-1. După înfrîngerea severă din etapa de debut, Petrolul reușește o serie de cinci victorii consecutive, ultima „victimă” fiind F.C. Farul, care pierde pe litoral (1-2) punctele agonisite în etapa precedentă la Hunedoara. În confruntarea de la Sibiu (cu F.C. Inter), Sportul Studențesc cîștigă cu 3-2 și își înscrie în cont prima

victorie din această toamnă. ● Ca și la Craiova, oaspeții primesc aplauze la scenă deschisă în „Giulești”: creditată cu două victorii în deplasare, echipa Rapid cedază pentru a doua oară pe teren propriu (0-1) și din nou în fața unei echipe militare (acum A.S.A. Tg. Mureș). ● Dacă în etapa anterioară F.C. Brașov revenea de la 0-2 la Tg. Mureș și smulgea o remiză, acest lucru nu l-a mai realizat pe terenul de sub Timpa în fața Oțelului Galați. ● Egalitatea a fost consemnată (1-1) în partida F.C. Argeș — Electroputere Craiova. ● „Poli” Timișoara (1-0 cu Corvinul) și Gloria Bistrița (4-2 cu F.C. Dacia Brăila) au mai salvat cîte de cîte onoarea gazdelor. ● Din etapa viitoare (duminică, 6 octombrie) semnalăm „capul de afiș” Dinamo — Steaua.

PUBLICATIILE Flacăra

Societate comercială înmatriculată la Oficiul Registrului Comerțului București sub nr. J 40/5888/1991 din 4.07.1991.

Adresa: București, sectorul 1, Piața Presei Libere nr. 1, cod. 71 341. Telefoane: 17.60.10, 17.60.20 (cu interioarele de mai jos)

Cont (lei) — 40.72.30.110.496, BCR, sector 1, București
Cont (dolarii) — 47.03.326.350-6 BRC

Director: GEORGE ARION

Flacăra

Redactor șef:

Ion D. Goia

Secretar general de redacție: Eugen Mihăescu

REDACȚIA: Pașcu Balaci, Petre Barbu, Aurelia Boriga, Dumitru Constantinescu, Valeria Dorneanu, Mihail Gălățanu, Elena Ghera, Elena Grecescu, Alexandru Mihăilă, Gig Motoianu, Oltea Mutulescu, Roxana Paicu-Manolescu, Cristian Pavel, Horia Pătrașcu, Dorin Sălijan, Mihai Săndoiu, Silviu Stan, Mihai Stănescu, Paul Vinicius, Ion Zubașcu.

Telefoane: 2002 — secretariat director, 2558 — redactor șef, 2143 — secretar general de redacție, 1700 — eveniment, 2600 drepturile omului, 2559 — cultură, 2528 — fotoreportaj.

FLACĂRA BIS

Redactor șef:

Dorin Gherghinescu

Secretar general de redacție: Liana Tatos

REDACȚIA: Constantin Dumitru, Livius Timbus

REBUS

Redactor șef:

Tudor Octavian

Secretar general de redacție: Alexandru Pășarin

REDACȚIA: Aurel Stefan Alexandrescu, Adrian Mitu, Bogdan Vlad, Mihai Zgubea.

Telefoane: 1457 (redactor șef), 2036 (secretar general de redacție).

TEHNIC (2123, 1453, 2072): Maria Bărbulescu, Alexandru Bega, Liliana Crețu, Pompiliu Dumitrescu, Anton Ene-Filip, Mihaela Moroșanu, Gabriela Nicolescu, Sevghin Omer, Smaranda Petrea, arh. Adrian Petrescu, Mircea Popp, Dan Mircea Popa, Simona Simzianu, Cornel Speriatu, Angela Ștefănescu, Eugenia Vasile

Compartiment economic-juridic: Nicolae Botin, Corneliu Olteanu

PUBLIC RELATIONS (2634): Ruxandra Onofrei

DIFUZARE: Manuela Vasiliu, tel. 17.48.91

FAX — 17.48.91

Cititorii din străinătate se pot abona prin ROMPRESFILATELIA, sectorul export-import presă P.O. Box. 12 — 201, telex 10 876 PRSFIR București, Calea Griviței nr. 64-66, sau direct la redacție.

Administrația: Editura „Presă Națională” S.A., sec. Ioan Ciucescu, ing. Ștefan Pelteacul

Tiparul: Imprimeria COREA București